

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Μ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19. — Τηλ. 227-689

15 ΜΑΪΟΥ 1963

ΑΡΙΘ. 10

ΝΑ ΕΠΑΝΕΛΘΩΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

Ἡ πλήρης ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας καὶ ἀρώματος εὐσεβείας μελέτη τοῦ καθηγητοῦ κ. Σιώτη, ἡ δημοσιευθεῖσα προσφάτως εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν», καθορίζει σαφῶς τὴν σχέσιν τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ διαστήματος, καὶ γενικώτερον πρὸς τὸν φυσικὸν κόσμον.

Τὸ ζήτημα εἶναι ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα καὶ ἐπηρεάζει προφανῶς τὴν συνείδησιν, τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοτε ἡ Φύσις ἐθεωρεῖτο ἔμφυχος, καὶ ἐπιστεύετο ὡς κατοικουμένη ἀπὸ πνεύματα ἀγαθὰ ἢ κακά, πού ἠγωνίζετο νὰ τὰ ἐξευμενίσῃ ὁ ἄνθρωπος, διὰ τῆς μαγείας καὶ διὰ τῶν θυσιῶν. Σήμερον ὅμως, ὄχι μόνον ἀπηλλάγη τῆς δαιμονολατρείας καὶ ἀπέκτησε τὴν πνευματικὴν του ἀνεξαρτησίαν, ἀλλὰ καὶ ἐκυριάρχησε τῶν φυσικῶν στοιχείων. Καὶ ὁ μέγας Πᾶν ἀπέθανεν εἰς τοὺς καιροὺς μας αὐτοῦς, ἐνταφιασθεὶς εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ φυσικοῦ κόσμου.

Ζῶμεν ἀληθῶς εἰς μίαν ἐποχὴν ἐκπληκτικὴν, πού ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν στιγμὴν πραγματοποιοῦνται ἰλιγγιώδεις ἐπιστημονικαὶ κατακτήσεις. Ὁ ἄνθρωπος ἀποσπασθεὶς, διὰ πρώτην φοράν, ἀπὸ τοὺς μητρικοὺς κόλπους τῆς γῆς μετεφέρθη, ἀσφαλῆς καὶ ὄχι πλέον μὲ πτερὰ Ἰκάρου, εἰς τὸ ἄπειρον διάστημα· πολὺδιψος ἐρευνητῆς τοῦ μυστηρίου του καὶ ἐπιχειρῶν ἐγκατάστασίν του εἰς νέους πλανήτας. Ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ κόσμου ἐκτείνεται πρὸ αὐτοῦ ἀναπεπταμένη. Καὶ εἶναι πρόδηλον, ὅτι αἱ ἐπιστημονικαὶ κατακτήσεις του μεταβάλλουν τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς καὶ δημιουργοῦν νέας τοιαύτας.

Σήμερον καὶ ἡ διανόησις καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι διάφορος πρὸς τὴν διανόησιν καὶ τὴν ψυχὴν τῶν παρελθουσῶν γενεῶν.

Καὶ ὅμως, οὔτε εὐτυχέστερος εἶναι σήμερον, οὔτε ἡμερώτερος. Καὶ ὄχι μόνον δὲν προσανατολίζεται πρὸς τὸν Θεὸν καὶ δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν κλῆσιν τῆς θείας του ἀγάπης, ἀλλὰ ἐγένεν περισσότερον μονήρης καὶ περισσότερον ἰδιοτελής. Οὔτε καὶ εἶναι περισσότερον ἐλεύθερος. Διότι ἀπηλλάγη μὲν ἀπὸ τὸν φόβον καὶ ἔπαυσε νὰ εἶναι δούλος τῆς φύσεως, ἀπέβη ὅμως δούλος τῆς μηχανῆς καὶ αἰχμάλωτος τῶν συνθηκῶν τὰς ὁποίας αὐτὴ ἐδημιούργησε.

Τὸ κυρίαρχον συναίσθημα τοῦ ἀνθρώπου σήμερον εἶναι ἡ ἀπόκτησις δυνάμεως καὶ ὁ εὐδαιμονισμός. Παραθεωρεῖται ὅλον ἐν καὶ περισσότερον—διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἀγνοεῖται— ἡ τάξις τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν καὶ ἀτονοῦν αἱ ὑψηλαὶ πνευματικαὶ ἐφέσεις. Καὶ δὲν ἰσχυρίζομεθα βεβαίως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει, μὲ μίαν ἀσκητικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς, ν' ἀπομονοῦται ἐπάνω εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ ἀποκρήμους κορυφὰς τοῦ πνεύματος, χωριζόμενος ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ ἀπὸ τὴν δημιουργικὴν δρᾶσιν. Τοῦναντίον μάλιστα κρίνομεν ὡς ἀπαραίτητον, ν' ἀγωνίζεται οὗτος συνεχῶς, διὰ νὰ τὴν ὑψώσῃ εἰς ὑψηλοτέρους βαθμοὺς τελειότητος. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον θεωροῦμεν ἐντελῶς ἀπαράδεκτον, εἶναι τὸ νὰ καθηλοῦται εἰς τὰ κατώτερα στρώματα τοῦ εὐδαιμονισμοῦ, καὶ τὸ ν' ἀποβαίῃ ὅλον ἐν καὶ περισσότερον «σαρκικός», ἀρκούμενος εἰς τὸ νὰ παχύνεται, ὡς οἱ ἐγγέλεις, εἰς τὴν ἰλὺν τῶν τελμάτων.

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΙΘ'

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ἀριθ. Πρωτ. 429.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφε καὶ συλλειτουργε τῆς ἡμῶν Μετιοιότητος κύριε Χρυσόστομε, Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν αἰσθήμασιν ἀγίας χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης προαγόμεθα διὰ τοῦ παρόντος ἀποδοῦναι τῇ Ὑμετέρᾳ λίαν ἀγαπητῇ καὶ περισπουδάζω ἡμῖν Μακαριότητι τὸν ἐπὶ τῇ Ἀγίῳ καὶ Λαμπροφύῳ Ἀναστάσει εὐφρόσυνον ἐόρτιον ἀσπασμόν, τὸ «Ἀληθῶς Ἀνέστη» ἀπὸ μέσης καρδίας Ἀδτῆ ἀντιπροσφωνοῦντες.

Ὁ ἐνδόξως διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς ἐκ νεκρῶν ἐγερεθεὶς καὶ τὸν θάνατον καταπατήσας Κύριος ἡμῶν, ἡ αἰώνιος ἡμῶν εὐφροσύνη, κατὰ τὴν ἀφενδῆ Ἀδτοῦ ἐπαγγελίαν συμπάρεστιν ἡμῖν πάσας τὰς ἡμέρας,

«Ἡ οἰκονομικὴ πρόοδος δὲν εἶναι πανάκεια, ἡ δημοκρατία καὶ ἡ οὐδετερότης προηγούνται τῆς εὐημερίας», ἀνέγραψε πρὸ ἡμερῶν ἐξαίρετος δημοσιογράφος, συνοψίζων τὰς ἐξ Ἑλβετίας ἐντυπώσεις του. Ἡ δημοκρατία ὅμως καὶ ἡ οὐδετερότης δὲν ἐξασφαλίζονται οὔτε μὲ τὸν ἀντίθεον καὶ μισαλλόδοξον κομμουνισμόν, οὔτε καὶ μὲ τὸν σοσιαλισμόν, τὸν ὁποῖον ὁ Ντοστογιέβσκι καθώριζεν ὡς «ἐνσωμάτωσιν τοῦ συγχρόνου ἀθεϊσμοῦ, καὶ ὡς πύργον τῆς Βαβέλ, ὁ ὁποῖος κτίζεται χωρὶς Θεόν». Ἄς μὴ λησμονώμεν δέ, ὅτι ἡ θαυμαστὴ πρόοδος τῆς τεχνικῆς ἔχει θέσει σήμερον εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου καταστρεπτικὰς δυνάμεις τρομεράς, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν μὲν τὴν λαβὴν καὶ τὴν νίκην τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς φύσεως, αἱ ὁποῖαι ὅμως, χρησιμοποιούμεναι χωρὶς αἴσθημα ἠθικῆς εὐθύνης, θὰ ἐπιφέρουν τὴν καταστροφὴν τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ἡ τελειότης τῆς τεχνικῆς καὶ ἡ θαυμαστὴ ὄντως δυνάμις της πρέπει νὰ ἐξυπηρετῇ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τοῦ Σατανᾶ. Νὰ θεραπεύῃ τὴν δυστυχίαν, καὶ τὴν πείναν, καὶ ν' ἀπαλλάσῃ ἀπὸ τὴν ἐξαθλίωσιν, καὶ τὰς ἀσθενείας. Καὶ ὄχι νὰ χρησιμοποιοῦνται τεράστια ἐνέργεια καὶ τεράστια οἰκονομικὰ μέσα, εἰς τὴν δαπάνην τῶν ὁποίων οὐδεμία ἐθνικὴ οἰκονομία εἶναι δυνατὸν ν' ἀνθέξῃ,

διὰ τοῦ φωτός καὶ τῆς χαρᾶς τῆς Ἀγίας Ἀδτοῦ Ἀναστάσεως στηρίζων τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν καὶ τοῦ ποιμνίου εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας καὶ τὸ ἀπόλυτον καὶ ἀκατάλυτον αὐτῆς, παραμυθῶν ἡμᾶς ἐν ταῖς ἐκάστοτε δοκιμασίαις, καὶ ἐπισχῶν καὶ κρατύνων ἡμᾶς εἰς τὸ ἀξίως καὶ λωιτελῶς ἐργάζεσθαι καὶ συντρέχειν εἰς ἐδόδωσιν τῶν ἱερῶν τῆς Ἀγίας Ἀδτοῦ Ἐκκλησίας σκοπῶν.

Προσάγοντες τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμοποθητῷ Μακαριότητι ἐνθερμον εὐχαριστίαν ἐπὶ ταῖς εὐχαῖς Ἀδτῆς, ἀντενχόμεθα ὀλοκαρδίως ὅπως ἡ χάρις καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ χαρὰ τῆς Ἀγίας Ἀναστάσεως ἀπλετα πάντοτε ἐπιδαμνιεύονται Ἀδτῆ τε καὶ τῇ κατ' Ἀδτὴν Ἀγίᾳ Ἐκκλησίᾳ, τῇ περὶ Ἀδτὴν σεβασμίᾳ Ἱεραρχίᾳ, τῷ Ἱ. Κλήρῳ, καὶ τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι αὐτῆς, καὶ κατασπαζόμενοι Ἀδτὴν καὶ αὐθὶς ἐν Χριστῷ Ἀναστάσι, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἐξιδιασμένης τιμῆς.

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηνῶν Ἰερογέρων
Ἅγιον Πάσχα τοῦ 1963

διὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ πολέμου καὶ τὴν ἀμοιβαίαν ἐξόντωσιν τῶν ἀνθρώπων.

Ἄς μὴ πλανώμεθα πλάνην οἰκτράν. Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκειται εἰς τὸν Εὐαγγελικὸν νόμον. Εἰς τοὺς μακαρισμοὺς τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν. Καὶ εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν πραγματοποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποκατέστησε τὴν «θεῖαν εἰκόνα» τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἀρραγὲς θεμέλιον τῆς ζωῆς εὐρίσκειται εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ ὄχι εἰς τὸν ἐξωτερικὸν καὶ τὸν φυσικὸν κόσμον. Εἰς τὴν σταθερὰν βούλησιν νὰ τροποποιηθῇ καὶ νὰ μεταμορφωθῇ ἡ ζωὴ ἐπὶ τὸ πνευματικώτερον καὶ νὰ χριστιανοποιηθῇ. Ἡ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὰς τρομεράς δυνάμεις τὰς ὁποίας σήμερον διαθέτει, ἔχει ἀποκτήσει ἐν τῷ παρόντι ἀποφασιστικὴν ἐντελῶς σοβαρότητα.

Καὶ πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ εἰς τὴν ἀκήρατον Ὁρθοδοξίαν καὶ ὀρθοπραξίαν. Καὶ εἰς τὴν μέχρι θανάτου ὑπακοὴν εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν «πλησίον μας». Διότι μόνον οὕτω θὰ ὑπάρξῃ πραγματικὴ ἐλευθερία ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ μόνον οὕτω θὰ ὀδηγηθῶμεν εἰς τὸν θρίαμβον τῆς Καθολικῆς Δικαιοσύνης καὶ Ὁραϊότητος καὶ εἰς τὴν θέωσιν τῆς Ζωῆς.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ν Α Ϊ Κ Α

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ*

Π Ρ Ο Σ Θ Η Κ Η

Ἡ «Προσθήκη» αὕτη, καταχωριζομένη εἰς τὸ τέλος τῆς στήλης «Α΄. Ἐνοριακοὶ ἱεροὶ ναοὶ ἐν Ἀθήναις», ἀφορᾷ εἰς συμπληρωματικὰς τινὰς πληροφορίας διὰ μερικοὺς ἐνοριακοὺς ἱεροὺς ναοὺς ἐν Ἀθήναις, ὡς ἔπεται:

1. Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου—Καθεδρικός—Μητρόπολις.

Ἐθεμελιώθη μὲν τῇ 25 Δεκεμβρίου 1842, ἡ ἐναρξίς ἡμῶς τῶν ἐργασιῶν ἐγένετο ἐν ἔτει 1853. Ἐπερατώθη ἐν ἔτει 1859. Διὰ τὴν ἀνεγερσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἀρκούντως συνέβαλε καὶ ὁ σοφὸς διδάσκαλος τοῦ Γένους Γεώργιος Γεννάδιος.

2. Ἅγιος Ἀθανάσιος Θησείου.

Πρὸ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ σημερινοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας (18 Ἰανουαρίου), καὶ δὴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1914 μέχρι τοῦ ἔτους 1953, ὡς ἐνοριακὸς ἱερὸς ναὸς ἐχρησιμοποιεῖτο ὁ πρὸς δυσμὰς αὐτοῦ ὑπάρχων παλαιότατος ἱερὸς ναὸς τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου (5 Ἰουλίου) τοῦ κτίτορος τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἀθῶ Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας. Ὁ ἱερὸς οὗτος ναὸς εἶναι κτίσμα τοῦ 10ου (;) αἰῶνος. «Ἀνηγέρθη εἰς ἀνάμνησιν σταθμοῦ καὶ παραμονῆς τοῦ ὁσίου εἰς τὸν χῶρον αὐτὸν παρὰ τῶν μαθητῶν του μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὁσίου ἐκ Κρήτης, ὅπου μετέβη παρὰ τῷ Νικηφόρῳ Φωκᾷ ἐκστρατεύσαντι κατὰ τῶν Ἀράβων τῆς Κρήτης περὶ τῷ 961 μ.Χ. Μέχρι τοῦ ἔτους 1821 ὑπῆρξε Μετόχιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῶ».

(Βλέπε: Α. Εὐγγουπούλου «τὰ Βυζαντινὰ καὶ Τουρκικὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν» εἰς τὸ «Εὐρετήριο τῶν Μεσαιωνικῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος», τεύχος Β΄, Ἀθῆναι 1929, σελ. 103. — «Ἅγιος Ἀθανάσιος Κουρκούρης»).

5. Ἅγιος Αἰμιλιανὸς Λόφου Σκουζέ.

Ἀρχικῶς κατεσκευάσθη ξύλινος ἱερὸς ναὸς, γενόμενος ἐνοριακὸς ἐν ἔτει 1935. Μέχρι τοῦ ἔτους 1935 ἦτο παρεκκλήσιον τοῦ ἐνοριακοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ὁσίου Μελετίου Σεπολίων.

9. Ἅγιος Ἀνδρέας Κάτω Πατησιῶν.

Εἰς τὴν θέσιν τοῦ σημερινοῦ ἱεροῦ ναοῦ ὑπῆρχεν,

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 219 τοῦ προηγούμενου τεύχους.

ἀπὸ ἐκατονταετίας, ἕτερος ἱερὸς ναὸς, ἀνήκων εἰς τὴν οἰκογένειαν Ἰωάννου καὶ Ἀλεξάνδρου Σοφianoῦ. Ἐνοριακὸς ἐγένετο ἐν ἔτει 1935.

10. Ἅγιος Ἀνδρέας Ἄνω Πιτραλώνων.

Ἐν ἔτει 1930 κατεσκευάσθη ξύλινος, ἀποσπασθέντος τότε ἐνοριακοῦ τμήματος, πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἐκ τῆς παρακειμένης ἐνορίας τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

12. Ἅγιος Ἀντώνιος Πατησιῶν.

Ὁ ἀρχικὸς ἱερὸς ναὸς κατεσκευάσθη ξύλινος κατὰ τὰ ἔτη 1916—1917 ὑπὸ τοῦ ἱερέως Ἐλευθερίου Καστρικίου, ἐπεκταθεὶς κατὰ τι ἀργότερον. Ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς ναὸς τοῦ Β΄ Νεκροταφείου Ἀθηνῶν μέχρι τοῦ ἔτους 1927, ὅτε καὶ ἐγένετο ἐνοριακός.

13. Ἅγιος Ἀντώνιος Περιστερίου.

Ὁ διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου ἱεροῦ ναοῦ κατεδαφισθεὶς πρὸ τινος ἱερὸς ναὸς εἶχεν ἀνεγερθῆ πρὸ 140 ἐτῶν ὑπὸ τῶν Ἀγγελῆ Ματρώζου καὶ Ἀντωνίου Λεμπέση. Ἦτο ἀρχικῶς ναὸς Νεκροταφείου τῆς περιοχῆς Κολωνοῦ, παραμείνας Νεκροταφειακὸς μέχρι τοῦ ἔτους 1928, ὅτε τὸ Νεκροταφεῖον μετεφέρθη εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου (Ἁγίας Μαρίνης) Περιστερίου. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1925 ἐγένετο ἐνοριακός.

15. Ἅγιοι Ἀπόστολοι Ὑμηττοῦ.

Ἐν ἔτει 1930 κατεσκευάσθη ξύλινος ἱερὸς ναὸς ὑπὸ τῶν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας ἐλθόντων προσφύγων, καὶ ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἐνοριακός.

20. Ἅγιος Βασίλειος Πολυγώνου.

Ἡ ἀγορὰ τοῦ οἰκοπέδου ἐφ' οὗ ἔχει ἀνεγερθῆ ὁ ἱερὸς ναὸς, ὡς καὶ ἡ δαπάνη τῆς ἀνεγέρσεως καὶ τῆς ἀγιογραφίσεως αὐτοῦ, προέρχονται ἐκ τῆς ἐκποιήσεως κτηματικῆς περιουσίας, κειμένης εἰς τὴν θέσιν Βανάνες, παραχωρηθείσης διὰ διαθήκης τοῦ Βασιλείου Πετροπούλου, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ.

Τὰ ἀφορώντα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὡς ἄνω διαθήκης, ὡς καὶ πάντα τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ οἰκοπέδου καὶ τὴν ἀνεγερσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ὀφείλονται εἰς τὸν ἀείμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, προσωπικῶς ἐπιληφθέντα τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ τοῦ ἔργου ἐν γένει, καταρτίσαντα δὲ ἐπικουρικῶν τινὰ

Ἐπιτροπὴν ἐκ κατοίκων τῆς περιοχῆς Πολυγώνου καὶ τοῦ τότε προέδρου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ παρακειμένου ἐνοριακοῦ τότε ναοῦ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πολυγώνου ἱερέως Ἰωάννου Γιαννοῦ λη. Μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ τὴν ἀνάδειξιν αὐτοῦ εἰς ἐνοριακόν, ἔπαυσε νὰ εἶναι ἐνοριακὸς ὁ ὡς ἄνω ἱερός ναὸς τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πολυγώνου, ὑπαχθεὶς διαχειριστικῶς εἰς τὸ ΤΑΚΕ.

29. Ἁγιος Γεώργιος Χαροκόπου—Καλλιθέας.

Ἀρχικῶς κατεσκευάσθη ξύλινος ἱερός ναὸς ἐν ἔτει 1934 (Μάρτιος). Ἐν ἔτει 1935 ἐγένετο ἐνοριακός.

32. Ἁγιος Δημήτριος Ἀμπελοκήπων.

Εἰς τὴν θέσιν ἐνθα ὑπάρχει ὁ νεόκτιστος ἱερός ναός, ὑπῆρχε παλαιὸς τοιοῦτος, κτίσμα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, κατεδαφισθεὶς ἤδη διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου ἱεροῦ ναοῦ.

43. Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου Ὑμηττοῦ.

Ἐν ἔτει 1937 κατεσκευάσθη ξύλινος ἱερός ναός, τιμῶμενος ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, καθ' ὅσον αὕτη ἦτο ἡ ἐπιθυμία τῶν ἐκεῖ ἐγκατεστημένων ἐκ Σμύρνης προσφύγων. Κατὰ τὸ ἔτος 1947 ἤρχισε κτιζόμενος ὁ σημερινὸς ἱερός ναός, ὅτε οἱ κατοικοῦντες εἰς τὴν ἐνοριακὴν περιοχὴν τοῦ ναοῦ Κρηῖτες ἀπήτουν νὰ ὀνομασθῆ Ἁγιος Ἐλευθέριος. Τῇ παρεμβάσει ὅμως τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐδόθη τότε τὸ ὄνομα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

51. Ἁγιος Θεράπων Ζωγράφου.

Ἐν ἔτει 1924 ἀνηγέρθη ὁ ἀρχικὸς ἱερός ναός, ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1888 ὑφισταμένου «Συλλόγου τῶν Ὀλυμπίων», ἐπὶ οἰκοπέδου δωρηθέντος ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Ζωγράφου, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία τῆς περιοχῆς. Ἐνοριακὸς ἐγένετο ἐν ἔτει 1930. Ἐν ἔτει 1945 ἐπεξετάθη ὁ ὡς ἄνω ἱερός ναός, αὐξηθέντων ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἐνοριτῶν, καὶ κατὰ τὴν 23 Μαΐου τοῦ 1946 ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκρίνια αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθοδίου. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ πάλιν δὲν ἐπῆρκει ὁ χώρος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ διὰ τὰς θρησκευτικὰς τῶν ἐνοριτῶν ἀνάγκας, ἤρξαντο ἀπὸ τοῦ ἔτους 1950 αἱ προσπάθειαι πρὸς ἀνέγερσιν μεγάλου ἱεροῦ ναοῦ, ὅστις ἐθεμελιώθη τῇ 6 Ἰανουαρίου 1956 καὶ ἐπερατώθη κτιριακῶς ἐν ἔτει 1959.

(Βλέπε: «Βίος καὶ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου ἱερομάρτυρος Θεράποντος τοῦ θαυματουργοῦ, ἐξ ἀρχαίου χειρογράφου εὐρισκομένου ἐν τῷ ἐν Ἀνδριταίνῃ ὁμωνύμῳ Ναῷ, Δαπάνη τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου τῶν Ὀλυμπίων», Ἀθῆναι 1904).

58. Ἁγιος Ἰωάννης Μαδύτου—Νέας Φιλαδελφείας.

Ἐθεμελιώθη, κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ 1937, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, δαπανήσαντος ἐξ ἰδίων διὰ τὴν ἀνέγερσιν μέχρι δύο μέτρων τοῦ κτιρίου ἄνωθεν τῶν θεμελιῶν αὐτοῦ.

Ἱερά λείψανα: Ὑπῆρχον ἀλλ' ἐκλάπησαν ὑπ' ἀγνώστων τὸν Νοέμβριον τοῦ 1941, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ ἱερά ἀντικείμενα τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀργυροῦν περίβλημα τῆς ἱστορικῆς καὶ θαυματουργοῦ ἱερᾶς εἰκόνας τοῦ Τιμίου Προδρόμου, χρονολογουμένης ἀπὸ 800 ἐτῶν, εὐρισκομένης ἄλλοτε εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς παλαιᾶς Μαδύτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλειτούργει ὁ πατήρ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, ἱερεὺς Ἀνέστης, καὶ ἐκεῖθεν μετακομισθείσης εἰς τὸν σημερινὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαδύτου τῆς Νέας Φιλαδελφείας.

62. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Κυνοσάργους.

Ἐν ἔτει 1924 κατεσκευάσθη πλινθόκτιστος ἱερός ναός, ὅτε καὶ ἐγένετο ἐνοριακός.

66. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Παλαιοῦ Φαλήρου—Ἐδεμ.

Ἐν ἔτει 1931 κατεσκευάσθη ξύλινος ἱερός ναός, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ, ἀνατολικῶς αὐτοῦ, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν περιοίκων. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐγένετο ἐνοριακός.

69. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Χαϊδαρίου—Νέων Φωκῶν.

Ἀρχικῶς κατεσκευάσθη ξύλινος ἱερός ναός, ἐν ἔτει 1923, ὑπὸ τῶν ἐκ Φωκαίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐγκατασταθέντων εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Χαϊδαρίου 70 προσφυγικῶν οἰκογενειῶν. Ἐν ἔτει 1937 ἐθεμελιώθη ὁ σημερινὸς ἱερός ναός ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Πολυκάρπου Λιώση (νῦν Μητροπολίτου Σιατίστῆς).

Β'. ΕΝΟΡΙΑΚΟΙ ΙΕΡΟΙ ΝΑΟΙ

ΕΝ ΝΕΑΙ ΙΩΝΙΑΙ

130. Ἁγιοὶ Ἀνάργυροι—Καθεδρικός Νέας Ἰωνίας. (1 Ἰουλίου καὶ 1 Νοεμβρίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀνηγέρθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1927 μέχρι τοῦ ἔτους 1933. Ἀρχικῶς, καὶ δὴ ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1924, ἐχρησιμοποιήθη ξύλινος ἱερός ναός μέχρι τῆς 25 Μαρτίου τοῦ 1933.

Τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν τῇ 25 Νοεμβρίου 1945 ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Πατάρων Μελετίου.

Ἴερὰ λείψανα: Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ. Ἁγίου Χαραλάμπους. Ἁγίου Φωκᾶ. Ἀνανύμου Ἁγίου.

Ἡ ἀγιογράφησις τῆς Πλατυτέρας καὶ τῶν Ἱεραρχῶν τῆς ἀψίδος τοῦ ἱεροῦ Βήματος ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Βασιλοπούλου.

131. Ἁγία Ἀναστασία Περισοῦ Νέας Ἰωνίας. (22 Δεκεμβρίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀνηγέρθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1930 μέχρι τοῦ ἔτους 1935.

Τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1937 ὑπὸ τοῦ Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου Παντελεήμονος (νῦν Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης).

Ἴερὰ λείψανα: Ἁγίου Χαραλάμπους. Ἁγίου Γρηγορίου Νεοκαισαρείας. Ἁγίου Παντελεήμονος. Ἁγίας Παρασκευῆς.

Θεμελίωσις νέου ἱεροῦ ναοῦ: Τὸν Μάρτιον τοῦ 1954 ἐθεμελιώθη νέος ἱερὸς ναός, ἀνατολικῶς τοῦ σημερινοῦ, ἀνεγειρόμενος εἰσέτι.

132. Ἅγιος Γεώργιος Ἐλευθερουπόλεως Νέας Ἰωνίας. (23 Ἀπριλίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀνηγέρθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1929 μέχρι τοῦ 1935. Ἀρχικῶς κατεσκευάσθη ξύλινος ἱερὸς ναός.

Τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν τῇ 10 Ἰουλίου 1938 ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Πατάρων Μελετίου.

Ἴερὰ λείψανα: Ἁγίου Βλασίου. Ἁγίου Γρηγορίου Νεοκαισαρείας.

133. Ἅγιος Εὐστάθιος Νεαπόλεως Νέας Ἰωνίας. (20 Σεπτεμβρίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀρχικῶς, καὶ δὴ ἀπὸ τῆς 21 Μαΐου 1934 κατεσκευάσθη ξύλινος ἱερὸς ναός. Ὁ σημερινὸς ἱερὸς ναός ἀνηγέρθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1941 μέχρι τοῦ ἔτους 1956.

Τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν τῇ 8 Ἰουλίου 1956 ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Πατάρων Μελετίου.

Ἴερὰ λείψανα: Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης. Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος. Ἀκέραιον τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐκ Νεαπόλεως (Νέβ-Σεχλήρ) τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Καππαδοκία.

(Βλέπε: ἌΟ Βίος, τὰ Θαύματα καὶ Ἀσματικὴ Ἀκολουθία τοῦ Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Νεαπολίτου», Ἀθήναι 1952).

134. Ζωοδόχος Πηγή Καλογραιζης. (Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀνηγέρθη ἐν ἔτει 1925.

Τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1938 ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος Ἀμβροσίου, ὄντος τότε Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ἴερὰ λείψανα: Δὲν κέκτηται.

135. Προφήτης Ἡλίας Ριζοπόλεως. * (20 Ἰουλίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1928 μέχρι τοῦ ἔτους 1932.

Τὰ ἐγκαίνια δὲν ἐτελέσθησαν.

Ἴερὰ λείψανα: Δὲν κέκτηται.

136. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Ἰνεπόλεως Νέας Ἰωνίας. (15 Αὐγούστου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 μέχρι τοῦ ἔτους 1931.

Τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν τῇ 18 Μαΐου 1938 ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου.

Ἴερὰ λείψανα: Ἁγίου Ἐλευθερίου. Ἁγίου Δημητρίου.

Ἐπὶ τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐσωτερικῶς, ὑπάρχει ἐντοιχισμένη πλάξ, εἰς ἣν ἀναγράφονται τάδε: Ἄ'Ενθάδε κέκρυπται ὁ κομισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου Προσφυγικῆ Κοινότητος Ἰνεπόλεως χροῦς ἐκ τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Χριστιανικοῦ Νεκροταφείου Ἰνεπόλεως Πόντου τὴν τριακοστὴν πρώτῃν Ἰουλίου 1952».

137. Ἅγιος Κωνσταντῖνος Νέας Ἰωνίας. (21 Μαΐου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Κατεσκευάσθη ξύλινος (ἐν μιᾷ νυκτὶ, τῇ τελευταίᾳ τοῦ

* Ἡ περιοχή Ριζοπόλεως (τὸ ὄνομα προέρχεται ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς περιοχῆς, ὀνομαζομένου Ριζοπούλου). ἀνήκει εἰς τὸν Δῆμον Ἀθηναίων. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ ὁ ἐνοριακὸς ἱερὸς ναός τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Ριζοπόλεως ἀνήκει εἰς τὴν στήλην τῶν «Ἐνοριακῶν ἱερῶν γαῶν ἐν Ἀθήναις».

“ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ,”*

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν νεοσυλλέκτων Κατηχητῶν ἐτελείωσε. Μία εἰσέτι περίοδος ἐντόνου πνευματικῆς προσπάθειας διηγήθη τοῦ Κυρίου συνεργοῦτος. Διὸ καὶ οἱ εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο στρατόπεδον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας διδάξαντες καὶ διδασκόμενοι διὰ τῆς σεμνῆς ταύτης τελετῆς πρὸς τὸν Ἅγιον Θεὸν τὰ εὐχαριστήρια ἀναπέμπομεν. Καὶ πρὸς τὸν προεξάρχοντα τῆς ἀποχαιρετιστηρίου ταύτης συνάξεως γεραρὸν Προκαθήμενον τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριον Χρυσόστομον χάριτας ὀφείλομεν, καθ’ ὅσον διὰ τῆς σεπτῆς παρουσίας του οὐ μόνον λαμπρύνει τὴν ὡραίαν ταύτην συνάθροισιν, ἀλλὰ καὶ ἐνθαρρύνει ἡμᾶς τοὺς τε διακονοῦντας ἐνταῦθα, ὡς καὶ τοὺς ἀποφοιτῶντας σήμερον νέους Κατηχητάς.

Καὶ πάλιν, διὰ τρίτην φοράν, ἐλειτούργησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ τὸ Φροντιστήριον Ὑποψηφίων Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν ἀπὸ τῆς 24ης Νοεμβρίου 1962 μέχρι σήμερον. Ὡσαύτως, κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, ἐλειτούργησε καὶ ἐν τῷ Οἴκῳ Φοιτητρίας παρὰ

* Ὁμιλία ἐκφωνηθεῖσα ἐν τῇ Μεγάλῃ Αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τὴν 11-5-63 κατὰ τὴν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῶν Φροντιστηρίων Ὑποψηφίων Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν ἔτους 1962-63, γενομένην ἐπίσημον τελετὴν.

ἔτους 1936», καὶ τῇ 1 Ἰανουαρίου 1937 ἐτελέσθη ἐν αὐτῷ ἡ πρώτη θ. Λειτουργία.

Τὰ ἐγκαινία δὲν ἐτελέσθησαν.

Ἱερὰ λείψανα: Ἁγίας Ἑλένης.

Θεμελίωσις νέου ἱεροῦ ναοῦ: Τῇ 24 Ἰουνίου 1960 ἐθεμελιώθη νέος ἱερὸς ναὸς ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Πατάρων Μελετίου, εἰς μικρὰν ἀποστασιν ἀπὸ τοῦ ὡς ἄνω ξυλίνου ἱεροῦ ναοῦ, τῆς ἀνεγέρσεως συνεχιζομένης εἰσέτι.

138. Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος Ἄλσου-πόλεως Νέας Ἰωνίας. (6 Αὐγούστου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀνηγέρθη τῇ 10 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1958 «ἐν μιᾷ νυκτί», ὑπὸ ὁμάδος εὐσεβῶν ἐνοριτῶν, ἀνευ ἀδείας.

Τὰ ἐγκαινία δὲν ἐτελέσθησαν.

Ἱερὰ λείψανα: Δὲν κέκτηται.

139. Ἅγιος Σπυρίδων Νέας Ἰωνίας. (12 Δεκεμβρίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀνηγέρθη ἐν ἔτει 1958 «ἐκ τσιμεντολίθων», Ἐν ἔτει 1961 (Νοέμβριος) ἐγένετο ἐνοριακός.

τῇ Ἁγ. Βαρβάρα Αἰγάλεω διὰ τὰς τροφίμους τοῦ Ἰδρύματος τούτου ἕτερον, παρόμοιον πρὸς τὸ ἀνωτέρω, Φροντιστήριον Ὑποψηφίων Κατηχητριῶν.

Εἰς ἀμφοτέρω τὰ Φροντιστήρια, ἅτινα ἐλειτούργησαν κατὰ τὸ ἴδιον πρόγραμμα, ἐνεγράφησαν 230 φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι ὄλων τῶν Σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου, σπουδασταὶ τῶν λοιπῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν ἢ καὶ ἀπλῶς ἀπόφοιτοι Γυμνασίου παρακολούθησαν μετὰ πολλῆς προθυμίας τὰ κατὰ Σάββατον καὶ ἐπὶ δέωρον παρεχόμενα ὑπὸ ζηλωτῶν διδασκάλων σχετικὰ μαθήματα καὶ ἀσκηθέντες πρακτικῶς ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν ἐμπειρῶν συνεργατῶν.

Δὲν εἶναι τῆς παρουσίας στιγμῆς νὰ ἐνδιατριψῶ εἰς τὰ καθ’ ἕκαστον μαθήματα τοῦ προγράμματος. Εἶμαι ὅμως ὑποχρεωμένος νὰ ἐξάρω πρεπόντως τὸν ἀκαταπόνητον ζῆλον καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν καὶ τὴν ἐθελοντικὴν προσφορὰν τῶν διακονησάντων εἰς τὰ ἀναφερθέντα Φροντιστήρια.

Οἱ πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμ. Χριστοφόρος Παπουτσόπουλος, Ἀλεξ. Καντώνης, Χρυσ. Γιαλούρης, Σπυρίδων Μπιλάλης, Κλήμων Ἀναστασίου, Χριστόδουλος Παπαγιάννης, Παῦλος Πολυμερόπουλος, Ἀγαθάγγελος Ταμπουρατζάκης, ὁ αἰδεσιμολογιώτατος πρωτοπρ. Κων/νος Ἀνδρουλάκης, ὁ ἱερολογιώτατος Διάκονος Ἀναστάσιος Γιαννουλάτος, οἱ ἐλλογιμώτα-

Τὰ ἐγκαινία δὲν ἐτελέσθησαν.

Ἱερὰ λείψανα: Δὲν κέκτηται.

140. Ἅγιος Στέφανος Σαφραμπόλεως Νέας Ἰωνίας. (2 Αὐγούστου καὶ 27 Δεκεμβρίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀρχικῶς, ἦτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924—1936 ἐχρησιμοποιήθη ξύλινος ἱερὸς ναός. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1926 μέχρι τοῦ ἔτους 1949 ἀνηγέρθη ὁ σημερινὸς ἱερὸς ναός, τῆς πρώτης ἐν αὐτῷ θ. Λειτουργίας τελεσθείσης τῇ 16 Ἀπριλίου 1949.

Τὰ ἐγκαινία ἐτελέσθησαν τῇ 4 Ἰουνίου 1950 ὑπὸ τοῦ Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Εὐρίπου Ἀλεξίου (νῦν Μητροπολίτου Ζακύνθου).

Ἱερὰ λείψανα: Ἁγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχidiaκόνου Στεφάνου.

(Βλέπε: «Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, Συνετάχθη ὑπὸ Σοφοκλέους Ἀβρ. Χουδαβεργόγλου Θεοδότου τοῦ Τυανέως, Ἐκδίδεται δαπάναις ἀνωνύμου Χριστιανοῦ ὑπὲρ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου καὶ ἀποπερατώσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Στεφάνου Σαφραμπόλεως»).

(Συνεχίζεται) † Ὁ Θαυμακοῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

τοι κ.κ. Δημ. Μωραΐτης, Καθηγητής Πανεπιστημίου, Ἀρ. Ἀσπιώτης, ψυχίατρος, Ἰ. Τιμαγέλης Καθηγητής τοῦ Ἀνωτέρου Ἐκκλησι. Φροντιστηρίου τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, ὡς καὶ ὁ ἔχων τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῇ τὴν στιγμὴν ταύτην, δοξάζομεν τὸν Θεόν, διότι κατηξιώθημεν νὰ διακονήσωμεν τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν εἰς ἔργον τοσοῦτον λεπτόν καὶ δυσχερὲς ὡς εἶναι ὁ καταρτισμὸς τῶν Κατηχητῶν.

Καὶ καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ, διότι ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν 160 νέους καὶ νέας ἐπιποθοῦντας νὰ λάβουν τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ ὑπηρετήσουν ἐν Αὐτῇ με πνεῦμα ὑπακοῆς καὶ ταπεινώσεως ἀποβλέποντες εἰς δόξαν Χριστοῦ καὶ σωτηρίαν ψυχῶν.

Ἄλλ' ἢ «ἐν Κυρίῳ καύχησις» ἡμῶν προσλαμβάνει τὴν μορφήν καὶ τὸ περιεχόμενον συνθήματος. Συνθήματος μὲν ἀπευθυνομένου κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην στιγμὴν πρὸς ὑμᾶς ἰδιαίτερος, ἀγαπητοὶ Κατηχηταί, ἀνταποκρινομένου δὲ εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου «βόσκει τὰ ἀρνία μου», ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πανανθρώπινον αἷτημα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς: «Προσέξατε τὸ παιδί».

Εἰς χεῖρας τοῦ Κατηχητοῦ παραδίδεται ἀπλαστῆ ἢ παιδικὴ ψυχὴ. Τὸ παιδί τὸ προσερχόμενον εἰς τὰς πρώτας τάξεις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, λόγῳ τῆς μικρᾶς ἡλικίας του, δὲν ἔχει ἀκόμη σχηματίσει χαρακτῆρα. Αἱ γνώσεις του εἶναι λίαν περιορισμέναι. Εἰς τὸν νοῦν του δὲν ἔχουν εἰσβάλει αἱ ποικίλαι ψευδεῖς ἰδέαι καὶ αἱ πεπλανημέναι κοσμοθεωρίαι τῶν ἀσεβῶν καὶ τῶν ἀπίστων. Ἄλλ' οὔτε τὰς θείας ἀληθείας ἔχει γνωρίσει. Ἄγνοεὶ τί εἶναι καλὸν καὶ τί κακόν. Δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ διαχωρίσῃ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως ἀπὸ τὴν ἀπαίτησιν τῆς ἐπιθυμίας. Δὲν γνωρίζει τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκλέγῃ τὸ καλλίτερον καὶ θὰ ἀπορρίπτῃ τὸ χειρότερον. Διὰ τοῦτο, συνήθως, ὅπως αὐθορμήτως, ἀκολουθεῖ καὶ πραγματοποιεῖ τὴν ἀρετὴν, ἐν ἀγνοίᾳ δὲ πράττει τὸ κακόν. Ἐκ τούτου προέρχεται καὶ ἡ ἀντίδρασίς του, ὅταν τὸ ἐπιπλήττουν διὰ μίαν κακὴν πράξιν του, ἐπειδὴ καὶ τότε ἀκόμη δὲν ἀντιλαμβάνεται σαφῶς τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον διέπραξεν.

Διὰ τοῦτο ἐκπαῖ εἰς λυγμούς, ὅταν ἐπιτιμηθῇ, ἐπειδὴ ἐκ τῶν ὑστέρων πλέον ἀντιλαμβάνεται εἰς ποῖον σφάλμα ἐν ἀγνοίᾳ του ὑπέπεσεν. Ἀφ' ἑτέρου ἢ ἀπλότης του καὶ ἡ ἀφέλειά του, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν ὠραιότεραν μορφήν τῆς ταπεινοφροσύνης, ὀφείλονται εἰς τὸ ὅτι τὸ παιδί ὅπως αὐθορμήτως ἐκτελεῖ τὴν ἀγαθὴν πράξιν, κατὰ κάποιαν ἐσωτερικὴν ἀπροσδιόριστον παρόρμησιν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τῆς πράξεως ταύτης.

Ἐκάστη παιδικὴ ψυχὴ εἶναι ἓνα λευκὸ χαρτί εἰς χεῖρας τοῦ κατηχητοῦ. Εἰς τὴν ἰδικήν σας διάθεσιν καὶ ἰκανότητά ἐναπόκειται πλέον νὰ ἐκλέξῃτε τὸ κείμενον τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγράψῃτε ἐπ' αὐτοῦ. Δύνασθε ν' ἀποτυπώσῃτε τὸν περίφημον ὕμνον τῆς ἀγάπης, ὥστε νὰ γίνῃ ἡ παιδικὴ καρδιὰ ἀνθοδοχεῖον, τοῦ ὁποίου τὰ ἄνθη θὰ σκορπίζουσιν εἰς τὴν κοινωνίαν τὰ μύρα τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς φιλίας, τῆς παρηγορίας, τῆς καλωσύνης, τῆς φιλαδελφίας. Εἰς τὴν ἰκανότητά σας ἐναπόκειται νὰ ζωγραφίσῃτε ἐπὶ τῆς παιδικῆς ψυχῆς τὴν μορφήν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὥστε νὰ φλέγεται

αὕτη ἀπὸ ἀγάπην καὶ λατρείαν πρὸς τὸν Κύριον.

Ἀλλὰ καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ Μέσου Κατηχ. Σχολείου παραδίδεται εἰς χεῖράς σας. Αὐτὸ τὸ παιδί ποῦ δὲν εἶναι πλέον παιδί, αὐτὸς ὁ ἔφηβος ποῦ δὲν εἶναι ἀκόμη ἔφηβος, διέρχεται ἐν κρίσιμον στάδιον. Ὁμοιάζει μὲ πλοῖον πρωτοτάξιδον, τὸ ὁποῖον μόλις ἔσυραν ἀπὸ τὴν ξηρὰν καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Κατὰ παρόμοιον τρόπον ὁ «ἐνήβος», ὅπως χαρακτηρίζουν τὸ παιδί τῶν 13-15 ἐτῶν, ἔχει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι «μπῆκε στὴν κοινωνία», ὅτι πλέον ἀρχίζει τὸ πρῶτο του, τὸ «παρθενικὸ του ταξίδι». Πρωτόγνωρα αἰσθήματα πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴν του. Παράξενα σκιρτήματα συγκλονίζουν ὁλόκληρο τὸ εἶναί του, ἀπὸ τὴν εἰσοδόν του εἰς τῆς ζωῆς τὸ πέλαγος. Ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀπειρίαν του καὶ τὴν ἀδεξιότητά του νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὰς νέας συνθήκας. Διαισθάνεται καὶ φοβεῖται τὰς τρικυμίας, τὰς ὁποίας θὰ συναντήσῃ, τοὺς πειρασμούς, τοὺς ἐχθρούς, τοὺς διανοητικούς σεισμούς καὶ τὰς ἠθικὰς καταγιγίδας, αἱ ὁποῖαι θὰ τὸν πλήξουν. Ἄλλ' ὅμως ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνοιχθῇ εἰς τὸ πέλαγος. Αἰσθάνεται κάποιαν ἐσωτερικὴν ὀρμήν, κάποια δύναμιν νὰ τὸν ὠθῇ πρὸς τὸ ἄγνωστον, τὸ μυστηριώδες, τὸ ἐπικίνδυνον. Ἡ ἐπιθυμία του αὐτῆ, ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ ἰκανοποιηθῇ ἀμέσως διεγείρει τὴν φαντασίαν του, ἡ ὁποία ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ πτωχῶν ἐμπειριῶν προσπαθεῖ νὰ κατασκευάσῃ τῶν ἀναμενομένων τὴν εἰκόνα. Αὐτὴν ὅμως τὴν εἰκόνα ἄλλοτε διαψεύδει μετ' ὀλίγον ἢ πραγματικότης, ἄλλοτε τὴν ἐπαληθεύει. Καὶ ὁ ἐνήβος δοκιμάζει ἀναλόγως συναισθήματα λύπης καὶ ἀπαγορευτέσεως ἢ χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ, διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκ νέου τὴν δημιουργίαν ἄλλου φανταστικοῦ κόσμου καὶ δοκιμάσῃ καὶ πάλιν τὴν ἀνησυχίαν καὶ ἀγωνίαν διὰ τὰ ἐπερχόμενα, τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ θάρρος, τὴν θλίψιν, τὴν ὑπερηφάνειαν ἢ τὴν ἐντροπήν... Ὡστε, ὅχι μόνον ἡ ζωὴ, ἢ ὡς πέλαγος ἐμπροσθέν του ἐκτεινομένη, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος τοῦ παιδιοῦ αὐτῆς τῆς ἡλικίας εἶναι ἀνησυχος. Πλήθος συναισθηματικῶν ἀντιθέσεων ταράσσουν τὴν καρδίαν του. Αἱ ποταμηδὸν εἰσρέουσαι γνώσεις καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δημιουργοῦμεναι ἀπορίαι καὶ ἀμφιβολαὶ βασανίζουν τὸν νοῦν του. Ἡ ἀδεξιότης καὶ ἀδυναμία του νὰ ἀσκήσῃ κριτικὴν ἐπὶ πάντων καὶ νὰ ὀρθώσῃ καὶ ἐπιβάλλῃ τὸ μόλις ἐμφανισθὲν «ἐγὼ» του, ταλαιπωροῦν τὴν θέλησίν του. Ἡ σωματικὴ του ἀνάπτυξις προκαλεῖ ἀναστάτῳσιν εἰς ὁλόκληρον τὸν ψυχοσωματικὸν του ὀργανισμόν. Ὁ ἐνήβος διέρχεται τὴν λεγομένην «ἄχαριν» ἡλικίαν. Τὸ ἄγνωστον τὸν τρομάζει καὶ τὸν πιέζει νὰ συγκεντρωθῇ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, νὰ μὴ εἶναι τολμηρός. Μία ἀκατανίκητη ὅμως ἐσωτερικὴ δύναμις τὸν ὠθεῖ πρὸς τὸ ἄγνωστον, ὅσον καὶ ἂν εἶναι τοῦτο φοβερόν. Αἰσθάνεται φλογερὸν τὸν πόθον τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνεξαρτησίας. Ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς διαπιστώνει τὰς ἐλλείψεις του, τὴν ἀδυναμίαν του. Διὰ τοῦτο καὶ εὐκόλως τείνει τὰς χεῖρας καὶ ζητεῖ ὁδηγὸν καὶ κυβερνήτην. Δέχεται τὸν κατηχητὴν του ὡς πλοηγόν.

Εἰς αὐτὰς κυρίως τὰς ψυχὰς τὰς τόσον συμπαθεῖς, αἱ ὁποῖαι ταλαιπωροῦνται καὶ κινδυνεύουν εἰς τὸ πρῶτον ταξίδιον τῆς ζωῆς των, καλεῖσθε νὰ ἀναλάβῃτε τὸ ἔργον τοῦ πλοηγοῦ. Ἔχετε τὴν πλῶρην σας ἐ-

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ;

Ἐσχάτως εἰς τὴν πατρίδα μας καταβάλλεται μία προσπάθεια, ἐπεκτεινομένη κυρίως μεταξύ τῶν νέων καὶ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ὑπηρετήσιν ἐνὸς ὄντως ἀγίου σκοποῦ, δηλ. τὴν ἀναχώρησιν εἰς «ἔθνη μακρὰν» διὰ τὴν κήρυξιν τοῦ Εὐαγγελίου μεταξύ τῶν μὴ Χριστιανῶν. Ἡ προσπάθεια αὕτη ἀποτελεῖ μίαν ἐκδήλωσιν τοῦ ἀπὸ ἐτῶν εὐδοκίμως δρῶντος «Συνδέσμου» ὀρθοδόξων νεολαίων, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει ἤδη εἰς τοὺς κόλπους του πολλὰς χιλιάδας νέων ἐκ διαφόρων χωρῶν. Κατὰ τὴν Ε' γενικὴν συνέλευσιν τοῦ «Συνδέσμου» τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀπεφασίσθη ἡ περαιτέρω τόνωσις τῆς ἀναληφθείσης ἱεραποστολικῆς προσπάθειας διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐνταῦθα ἐνὸς διορθόξου ἱεραποστολικοῦ κέντρου μετὰ τὴν ἐπανουμίαν «Πορευθέντες». Ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπίσης ἐπανουμίαν κυκλοφορεῖ ἀπὸ Φεβρουαρίου 1959 ἐν μικρὸν τριμηνιαῖον ἱεραποστολικὸν περιοδικόν, ὄργανον τῆς ὡς

ἀνω προσπάθειας. Ἡ εὐμενὴς ἀπήχησις τὴν ὁποίαν προὔξενησεν ἡ τοιαύτη πρωτοβουλία εἰς τοὺς ἐπισήμους ἐκκλησιαστικούς κύκλους, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς συστάσεως ἐπισήμου ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὰ θέματα τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς.

Ἐὰν ἀναλογισθῇ τις τὰ δεινὰ πλήγματα, τὰ ὁποῖα ὑπέστη ἡ ἱεραποστολικὴ ἐργασία τῆς Καθολικῆς καὶ Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ μεταπολεμικὰ ἔτη, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς δυνατότητος ἀσκήσεως ἱεραποστολῆς εἰς πολλὰς χώρας, ἕνεκα τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ κομμουνισμοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς ἐμφανίσεως ἐνὸς ἐχθρικοῦ πνεύματος ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς ἱεραποστολῆς, ἕνεκα τῆς ἀναπτύξεως ἐντόνου ἐθνικισμοῦ μεταξύ τῶν πρώην ἀποικιοκρατουμένων χωρῶν, ἡ ἐν τῇ πατρίδι μας ἀναληφθεῖσα πρωτοβουλία εἶναι φυσικῶς ἐπόμενον νὰ γεννᾷ τοὐλάχιστον ἐν αἰ-

στραμμένην πρὸς τὸν ἄσβεστον φάρον τῆς ἀγιότητος — τὸν Κύριον. Ἐχετε χαραγμένην τὴν πορείαν σας πρὸς τὸν ἀκύμαντον λυμένα τῆς οὐρανοῦ Βασιλείας, διὰ νὰ ὀδηγήσητε ἀσφαλῶς εἰς τὴν σωτηρίαν τὰς νεανικὰς ψυχὰς.

Ὡραῖον καὶ μεγαλειώδες τὸ ἔργον τοῦτο. Διαισθάνομαι, ὅμως, τοὺς δισταγμοὺς τῶν πολλῶν. Καὶ ἀκούω τὴν ἀπαισιόδοξον ἐρώτησιν: Θὰ στεφθῇ, εἶναι δυνατόν νὰ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον τοῦ Κατηχητοῦ;

Ἀνεπιφυλάκτως καταφατικὴ εἶναι ἡ ἀπάντησις. Ἀρκεῖ νὰ ζῶμεν ἐν Κυρίῳ, καὶ νὰ εἴμεθα ζῶντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ νὰ συμμετέχωμεν ἐνεργῶς εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν τῆς. Καὶ νὰ ἀντλῶμεν δυνάμεις διὰ τῆς θερμῆς καὶ ἀδιαλείπτου προσευχῆς. Καὶ νὰ ἔχωμεν οὐσιαστικὴν ἐπαφὴν μετὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἐλεγε κάποιος Ἱεραπόστολος: «Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι διδασκαλία, εἶναι ζωὴ. Ἡ καλλίτερον εἶναι μιὰ διδασκαλία διὰ νὰ εἶναι ζωὴ. Εἶναι ἐν φῶς, ἀλλὰ φῶς ζωῆς. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν διδίδεται ὅπως διδίδεται ἐν σύστημα φιλοσοφικόν, ἀλλὰ μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον μεταβιβάζεται ἡ ζωὴ. Καὶ ἡ ζωὴ πηγάζει μόνον ἀπὸ τὴν ζωὴν. Εἰς ζωντανὸς θὰ γεννηθῇ ἀπὸ ἄλλον ἐπίσης ζῶντα».

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τοὺς τελευταίους καιροὺς τὸ Κατηχητικὸν ἔργον παρουσιάζεται ἄτονον καὶ πλανητικόν. Χωρὶς παλμὸν καὶ ἐνθουσιασμὸν πυρπολοῦντα καὶ ἠλεκτρίζοντα τὰς ψυχὰς. Ἀλλὰ τὸ κακὸν αὐτὸ πρέπει νὰ παταχθῇ. Καὶ ἡ Κατηχητικὴ προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας μας πρέπει νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ζωντανότητα, τὴν δύναμιν καὶ τὴν δραστηριότητα. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον σπουδαίως συμβάλλουν τὰ ἰδρυόμενα Ἐνοριακὰ Κέντρα Νεότητος, αἱ προβολαὶ καταλλήλων Κινηματογραφικῶν ταινιῶν, ἡ ὑγιὲς ψυχαγωγία καὶ ἰδίως ἡ καλὴ ἐποπτικὴ καὶ μεθοδικὴ διδασκαλία. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τονίσωμεν ἰδιαίτερος ὅτι μᾶς χρειάζεται ἡ «καίσιμη» καρδιὰ τοῦ Κατηχητοῦ. Αὐτὴ

ἀποτελεῖ τὸν κύριον μοχλὸν τῆς ἐπιτυχίας. Φροντίσατε, λοιπόν, ὥστε ἡ καρδιὰ σας νὰ κατοπτρίσῃ τὴν θεῖαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἰκόνα. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ λόγου σας θὰ εἶναι τότε δραστηρικὴ εἰς τοὺς μαθητάς. Εὐχερῶς θὰ φιλοτεχνήσητε εἰς τὰς ἀθῶας αὐτὰς ὑπάρξεις τὴν εἰκόνα τοῦ οὐρανοῦ καὶ θὰ τὰς μεταπλάσσητε εἰς ὁμοιώματα τοῦ Κυρίου. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ ἅγιος οὗτος παιδαγωγός, τονίζει ἐπιγραμματικῶς: «Ὁ παιδεύων, οὐ λόγῳ μόνον διδάσκει, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ. Αὕτη γὰρ ἡ ἀρίστη διδασκαλία ἐστὶ τοῦ διδάσκοντος». Τοιοῦτοτρόπως ὁ Κατηχητὴς γίνεται μέγας καλλιτέχνης καὶ ψυχοπλάστης. Διότι, ὡς βεβαίως ὁ Νέστορ τῆς Παιδαγωγικῆς Ἐπιστήμης ὁ Förster, «ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μόνον γνώσεις προσφέρει εἶναι ἕνας χειρῶναξ». Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν χαρακτήρα μορφώνει, εἶναι ἕνας καλλιτέχνης».

Ἀγαπητοὶ Κατηχηταὶ! Μετ' ὀλίγον ὁ Σεπτὸς ἡμῶν Ποιμενάρχης ὁ Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος θὰ σᾶς προσφέρῃ τὸ ἐπίχρυσον σῆμα τοῦ Κατηχητοῦ, τὸ πτυχίον τοῦ Φροντιστηρίου καὶ ἐν Κατηχητικῶν Βοήθημα. Δὲν εἶναι ταῦτα ἐν ἀπλοῦν δῶρον. Ἀποτελοῦν τὴν ὀρατὴν ἐκδήλωσιν ἐνὸς ἐσωτερικοῦ συνδέσμου ὑμῶν μετὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν θὰ ὑπηρετήσητε μετὰ πυρφόρου ζήλου, ὡς Κατηχηταὶ καὶ Παιδαγωγοί.

Ἐπιδοθῆτε, λοιπόν, ὀλοφύχως εἰς τὸ ἔργον ποῦ θὰ σᾶς ἀναθέσῃ ἡ Ἐκκλησία. Ἐργασθῆτε ἐπιμελῶς καὶ κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ὑμῖν ἐπὶ τῶν παιδικῶν ψυχῶν. Μέσα στὴν νεανικὴν ζωὴν σας ἄς εἶναι ἡ γλυκυτέρα καὶ ὠραϊότερα ἀπασχόλησις, ὁ σπουδαιότερος καὶ σοβαρώτερος ἀγὼν ἡ διάπλασις τῆς παιδικῆς ψυχῆς. Τὸ δοθὲν σύνθημα «προσέξατε τὸ παιδί» ἄς πλημμυρίσῃ τὴν καρδίαν σας καὶ ἄς κατευθύνῃ τὰς ἐνεργείας σας.

Ἀρχιμ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΜΠΑΡΔΑΚΟΣ

σθημα ἐκπλήξεως. Ἐὰν πρὸς τούτοις ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἐπίσημος ὀρθόδοξος ἱεραποστολή διὰ μὲν τὴν Ρωσίαν ἔχει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ὀκτωβριανῆς ἐπαναστάσεως τελειῶς νεκρωθῆ, διὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ αἰῶνων παντελῶς ἐκλείψει, ἡ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα ἐκπληξίς μεταβάλλεται δι' ἓνα μέγαν ἀριθμὸν ἀνθρώπων εἰς ἀμφιβολίαν.

Ἡ εὐνόητος αὕτη ἀντίδρασις, τὴν ὁποίαν κατ' ἐπανάληψιν εἶδομεν ἐκδηλουμένην μεταξύ πολλῶν σοβαρῶν καὶ ὑπευθύνων προσώπων, ὁσάκις ἡ συζήτησις ὠδηγεῖτο πρὸς τὰ θέματα τῆς ἱεραποστολῆς, μᾶς παρεκίνησεν, ὅπως πλησιάζωμεν τὸ πρόβλημα ἐκ τοῦ σύνεγγυς, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποκομίσωμεν μίαν πληρεστέραν εἰκόνα. Αἱ ἐπόμενοι γραμμαὶ ἔρχονται νὰ διατυπώσουν ὠρισμένας σκέψεις, τὰς ὁποίας ἐκάνομεν κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ προβλήματος τῆς ὀρθοδόξου ἱεραποστολῆς.

Εἰς πολλὰς συζητήσεις κυρίως μὲ ἄτομα μὴ ἔχοντα θεολογικὴν κατάρτισιν, ἐνίοτε ὅμως καὶ μὲ συναδέλφους θεολόγους, παρετηρήσαμεν μίαν ἐπικρατοῦσαν σύγχυσιν μεταξύ τοῦ ἱεραποστολικοῦ δέοντος καὶ τοῦ θέματος τῆς σκοπιμότητος ἢ τῆς δυνατότητος ἀσκήσεως ἱεραποστολῆς. Πολλὰ ἀξιόλογα καὶ σοβαρὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ἀποσκοποῦν νὰ καταδείξουν τὰς δυσκολίας, αἱ ὁποῖαι συνδέονται μὲ τὴν ἐξωτερικὴν ἱεραποστολήν, ἢ νὰ ὑπομνήσουν τὸν κίνδυνον παραμελήσεως τῆς διακονίας μεταξύ τῶν ἤδη μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐκ τῆς συγκεντρώσεως τῶν δυνάμεων εἰς τὸ κήρυγμα μεταξύ τῶν μὴ βεβαπτισμένων, μετατρέπονται παραδόξως εἰς ἐπιχειρήματα πολεμοῦντα αὐτὸ τοῦτο τὸ καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἔργον τῆς «μαθητεύσεως τῶν ἐθνῶν». Θεωροῦμεν ὅθεν σκόπιμον νὰ ἀφιερῶσωμεν ὀλίγας σκέψεις εἰς τὴν καθ' αὐτὸ δεοντολογικὴν πλευρὰν τοῦ προβλήματος τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς.

Ἐν χαρακτηριστικὸν γνώρισμα ἀναγόμενον εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ὁποῖον διαστέλλει τοῦτον ἀπὸ τὰς περισσοτέρας τῶν μεγάλων θρησκειῶν, εἶναι ἡ πίστις, ὅτι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου τὴν πρωτοβουλίαν ἔχει ὁ Θεός. Τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν συναντῶμεν εἰς τὰς πρώτας ἤδη σελίδας τῆς Π. Διαθήκης, ὅταν ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτεται καὶ ἀποκαλύπτει τὸ θέλημά Του εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκτοτε ἡ κίνησις αὕτη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν συνεχίζεται, εἴτε δι' ἀμέσου ἐπεμβάσεως, εἴτε διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν προφητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμήνουν τὸ θέλημά Του. Ἡ ἀποκορύφωσις ὅμως τῆς κινήσεως αὐτῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον συντελεῖται διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Υἱοῦ Του ὡς Ἀποστόλου, Μεσίτου καὶ Λυτρωτοῦ. Διὰ τῆς καθόδου ἀλλὰ καὶ ἀνυψώσεως τοῦ Υἱοῦ ἢ «ἱεραποστολῆς» τοῦ Θεοῦ δὲν τερματίζεται, ἀλλὰ λαμβάνει τὸ τελειδίκον περιεχόμενον τῆς καὶ τὴν ὀριστικὴν τῆς μορφῆν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν πλέον θὰ δρᾷ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ Ἄγιον Πνεῦμα καλεῖται νὰ συνεχίσῃ καὶ ὀλοκληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς λυτρώσεως μέχρι τῆς ἐνδόξου ἐπιστροφῆς τοῦ Υἱοῦ ὡς κριτοῦ καὶ ἀνταποδότου. Ἡ περίοδος τῆς δράσεως τοῦ Ἄγ. Πνεύματος εἶναι ἡ ἐποχὴ,

ὅπου ἡ ἱεραποστολή χωρὶς νὰ παύῃ νὰ εἶναι ὑπόθεσις τοῦ Θεοῦ, λαμβάνει προσέτι ἓνα ἐπιγίγιον χαρακτήρα, ἀποικτᾷ τὰ φυσικά της ὄρια. Χωρὶς ἡ κίνησις ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω νὰ διακοπῇ, προσλαμβάνει ἐκ παραλλήλου μίαν ὀριζόντιον κατεύθυνσιν. Ἡ Ἐκκλησία θεμελιωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ οἰκοδομουμένη ὑπὸ τοῦ Ἄγ. Πνεύματος εἶναι τὸ νέον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται ὡς οὐσιαστικὸς παράγων εἰς τὸ ἔργον τῆς λυτρώσεως. Δὲν εἶναι μόνον κιβωτὸς τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ δύναμις καταλύουσα τὸ κράτος τοῦ Σατανᾶ. Εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς μόνον σκοπὸν ὑπάρξεως τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ θελήματος τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς, δηλ. τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀπ' αἰῶνος τεθέντος σχεδίου τῆς θείας οἰκονομίας, διὰ τὴν εἴσοδον τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀδάμ εἰς τὸν παράδεισον τῆς χάριτος. Εἶναι ἡ ἐπὶ γῆς διαικωνιζομένη ἐνσάρκωσις τοῦ Λόγου, ἡ ὁποία φέρει τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως συνεχίσῃ τὴν διακήρυξιν τοῦ χαρμοσύνου ἀγγέλματος τοῦ Εὐαγγελίου εἰς πᾶσαν τὴν γῆν καὶ εἰς πάντα χρόνον μέχρι τῆς θριαμβευτικῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἄρχοντος τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν. Θεωρουμένη ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτὴν ἡ ἱεραποστολή, δὲν ἀποτελεῖ μίαν χρήσιμον πρᾶξιν ἢ ὠφέλιμον καὶ ἀξιόσυστατον ἐνέργειαν, ἀλλὰ μίαν αὐτονόητον καὶ ἀδήριτον ἀναγκαιότητα.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἐκκλησία ὡς θεῖον καθίδρυμα δὲν ἀποτελεῖ μίαν ἀφηρημένην ἔννοιαν, ἀλλὰ μίαν πραγματικότητα, τόσον εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ μυστηρίου ὅσον καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἱστορίας, ἢ πρὸς αὐτὴν δοθεῖσα ἱεραποστολικὴ ἐντολή μεταφέρεται αὐτομάτως εἰς τοὺς οἰκοδομικοὺς λίθους αὐτῆς, δηλ. εἰς τὰ μέλη τῆς. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἄφατον θείαν οἰκονομίαν τῆς σωτηρίας διὰ τῆς ἐνσάρκώσεως, ἐξελέγη τελειδίκως ἡ παρούσα ζωὴ ὡς ὁ χῶρος τῆς λειτουργήσεως τοῦ μυστηρίου τῆς λυτρώσεως (Ἐβρ. 9,26 ἐξ.), ἡ προσπάθεια τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, θριαμβευούσης καὶ στρατευομένης, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀρχῆθεν δοθείσης ἐπιταγῆς, στρέφεται ὑποχρεωτικῶς πρὸς τὴν γῆν αὐτὴν. Ὁ Χριστός, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πατέρα, δὲν ἐδεήθη διὰ τοὺς μαθητάς Του «ἵνα ἄρῃ αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 17,15). Ἀντιθέτως ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον μὲ μίαν συγκεκριμένην ἐντολήν (Ματθ. 28,19). Εἰς τὴν ἀρχιερατικὴν προσευχὴν ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος ἀξιολογεῖ καὶ ἐπεξηγεῖ τὸν τρόπον ἀποστολῆς τῶν μαθητῶν ὑπ' Αὐτοῦ διὰ τῆς ἀναλόγου ἐνεργείας τοῦ Πατρός, μὲ τὴν ἀποστολήν τοῦ Υἱοῦ εἰς τὸν κόσμον: «Κ α θ ὡς ἐμὲ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἄ γ ὡ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον» (Ἰω. 17,18). Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἡ κυριακὴ ἐντολή τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1,8), δὲν γίνεται διὰ τὸν πιστὸν μόνον αἴτημα καλοῦν εἰς ὑπακοήν, ἀλλὰ καὶ πρότασις δυναμένη νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ λόγου. Ὁ πιστὸς διὰ τοῦ «καθὼς ... καγὼ» καθίσταται, κατὰ μίαν ἀσύμμετρον καὶ ἀνεξήγητον ἀναλογίαν, συνεχιστὴς τῆς ἀποστολῆς τοῦ Υἱοῦ εἰς τὸν κόσμον, μεταβάλλεται εἰς συνεργάτην τοῦ θεοῦ σχεδίου διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐσχολογικῆς βεβαιότητος, ὅτι «ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ

πάν γόνου κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς» (Φιλιπ. 2,10-11).

Ἡ ἐποχὴ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐντεῦθεν εἶναι ἐσχατολογικὴ ἐποχὴ. Διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως καὶ ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὅπου τὸ ἱστορικὸν γεγονός εἶναι ταυτοχρόνως ἀλήθεια πίστεως αἰώνιος, ἡ αἰωνιότης εἰσέρχεται εἰς τὸν χρόνον καὶ τὸν διασπᾶ. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐγκαθιδρύεται ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ ἄνθρωπος ζῆ ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ πολιτεύεται «ἐν οὐρανοῖς» (Φιλιπ. 3,20). Ὁ χρόνος ὑποτάσσεται εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Θεοῦ, χάνει τὴν ἀπόλυτον ἀξίαν του, συστέλλεται. Ἡ ἔκφρασις «ἔτι χρόνον μικρὸν» (Ἀποκ. 6,11) τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνυπομονοῦντας τὴν ἐκδίκησιν μάρτυρας, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ ἐν τῷ μεταξὺ μεσολαβῆσαν μέγα χρονικὸν διάστημα, ἐκφράζει τὴν νέαν ἀντίληψιν κατανοήσεως τοῦ χρόνου καὶ δηλώνει κατὰ τρόπον σαφῆ τὸ γεγονός, ὅτι ζῶμεν εἰς τὴν ἐσχατολογικὴν περίοδον. Καίτοι εἰς τὴν προσδοκίαν τῶν πιστῶν περὶ τῆς ἀληθοῦς ἀποκαταστάσεως τῆς βασιλείας τοῦ Ἰσραὴλ δίδεται πάντοτε ἡ ἀπάντησις «οὐχ ὑμῶν ἐστὶν γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πράξ. 1,6), ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς ὠμίλησεν διὰ τὰ πρόδρομα σημεῖα τοῦ μεγάλου γεγονότος, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ κήρυξις τοῦ Εὐαγγελίου εἰς πάντα τὰ ἔθνη (Μάρκ. 13,10). Ἡ κραυγὴ «Ἄμην, ἔρχου κύριε Ἰησοῦ» (Ἀποκ. 22,20), ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν φράσιν εἰς τὴν Ἀγ. Γραφήν, μᾶς δηλώνει τὴν ἔντονον ἐπιθυμίαν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ὅπως ἡ μυστικὴ ἐλπίς τῶν πιστῶν εὔρη τὴν πραγματικῶς τῆς διὰ τῆς ὀλοκληρώσεως καὶ τερματίσεως τοῦ αἰδίου σχεδίου τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἔντασις τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆς συνιστᾶ, μετὰ τὴν ρητὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ περὶ διακηρύξεως τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ὅλον τὸν κόσμον, τὸ δεῦτερον κεφαλαϊῶδες κίνητρον, τὸ ὁποῖον ὑποχρεώνει τοὺς πιστοὺς διὰ τὸ ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατυπωθέντων θεολογικῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι θεμελιοῦν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἱεραποστολῆς, πηγάζει τὸ ἠθικὸν δέον τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο δύναται νὰ κατανοηθῆ, εἴτε ὡς ὑποταγὴ εἰς τὴν σχετικὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὸν διακαῆ πόθον τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε ὡς ἀπάντησις ἀγάπης εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὴν «ἀποκαταδοκίαν» τῆς λήψεως τῆς «ἐπαγγελίας» (Ἐβρ. 11,40· Ἀποκ. 6,9) τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων.

Τὴν ὑποδειγματικὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἠθικὴν

προσταγὴν διὰ τὴν κήρυξιν τοῦ Εὐαγγελίου συναντῶμεν κατὰ τρόπον ἐκδηλον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, κυρίως δὲ εἰς τοὺς προΐσταμένους αὐτῆς, τοὺς ἀποστόλους. Ἡ ὁμάς τῶν 12 βλέπει τὴν κατ' ἐξοχίαν τῆς ἐργασίας ὄχι τόσον εἰς τὴν ἐνασχόλησίν της μετὰ διοικητικὰς ὑποθέσεις, ἀλλὰ εἰς τὴν διακονίαν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ (Πράξ. 6,2), ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσεν μετὰ πάσης προθυμίας καὶ εὐσυνειδησίας (1 Κορ. 9,5· Κλήμης Ρώμης, Πρὸς Κορινθ. Α'. XLII, 3). Ὁ ἱσαπόστολος Παῦλος ἐθεώρει τὴν ἱεραποστολὴν ὡς προσωπικὴν ἀνάγκην (1 Κορ. 9,16), τοιαύτην δὲ συνείδησιν εἶχεν περὶ τοῦ ἱεραποστολικοῦ καθήκοντος, ὥστε νὰ λέγῃ: «οὐ γὰρ ἀπέστειλὲν με Χριστὸς, βαπτίζειν ἀλλὰ εὐαγγελίζεσθαι...» (1 Κορ. 1,17. Πρβλ. ἀνάλογον περὶ Χριστοῦ: Ἰω. 4,2, περὶ δὲ τοῦ Πέτρου: Πράξ. 10,48).

Ἡ ἀνωτέρω συμπεριφορὰ τῶν ἀποστόλων ὑποδηλώνει εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας πάσης ἐποχῆς τὴν βαρύτητα, τὴν ὁποίαν ἀπέδωσαν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἱεραποστολῆς, καὶ ὑποδεικνύει τὴν ὀρθὴν στάσιν ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν ἐναντι τῆς μεγάλης αὐτῆς ὑποθέσεως. Τοῦτο βεβαίως δὲν σημαίνει, ὅτι ὅλοι οἱ προΐσταμένοι τῆς Ἐκκλησίας πρέπει ἀναγκαστικῶς νὰ μεταβληθοῦν εἰς ἱεραποστόλους, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον λέγεται τοῦτο διὰ τὰ ἀπλά μέλη. Τὸ συγκεκριμένον ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς, δηλ. ἡ ἀναχώρησις διὰ τὴν κήρυξιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ἄλλας χώρας, δὲν εἶναι καθῆκον παντὸς πιστοῦ, ἀλλ' ἐπιτελεῖται διὰ προσώπων, τὰ ὁποῖα ἔλαβον πρὸς τοῦτο εἰδικὴν χάριν (Ἐφεσ. 4,11). Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνταῦθα ἔχει σημασίαν, εἶναι ὅτι ὁ πιστὸς πρέπει νὰ τοποθετήσῃ ὀρθῶς ἐν τῇ συνειδήσει του τὸ καθῆκον τῆς ἱεραποστολῆς, νὰ βοηθῇ αὐτὴν ἀναλόγως πρὸς τὰς διδομένας εὐκαιρίας καὶ τέλος νὰ ἐτοιμάζῃται διὰ τὴν περιπτώσιν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ἀγ. Πνεῦμα θὰ καλέσῃ τοῦτον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου.

(Συνεχίζεται)

ΗΛΙΑΣ ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΑΜΟΥ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ
ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ
ΤΟΜΟΙ 1 — 5

ΕΚΑΣΤΗ ΣΕΙΡΑ ΔΡΧ. 300

Πωλοῦνται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὰ Γραφεία μας, ἀποστέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ Οἰκουμενικότης τοῦ Πατριάρχου

Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἀγκύρας παρουσιασθεῖσα κωλυσιεργία μέχρι τῆς ὑπ' αὐτῆς θεωρήσεως τοῦ διαβατηρίου τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τουρκικὰς ἐφημερίδας νὰ ἐκδηλώσουν σαφεῖς ὑπαινιγμοὺς ἐναντίον τῆς Οἰκουμενικότητος τοῦ Παναγιωτάτου Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

Ἄλλ' αἱ ἐφημερίδες αὗται λησμονοῦν, ὅτι «ὁ Ἕλλην Πατριάρχης καὶ ἐκ παραδόσεως καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς χρονολογουμένης ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως καὶ ἐκ τῆς διεθνoῦς Συνθήκης τῆς Λωζάννης εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, δηλαδὴ πρῶτος τῆ τάξεως Πνευματικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ ὁποῖου οὐδεὶς δύναται νὰ διαμφισβητήσῃ τὰ πρωτεῖα μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων ἀρχηγῶν».

«Ἀρκεῖ νὰ διατηρήσουν...»

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Ἰ. Θεοδορακόπουλος, ὁμιλῶν ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἑλλάς καὶ Ἐδρώπη» ἐν σχέσει πρὸς τὴν Κοινὴν Ἀγορὰν, κατέληξεν ὡς ἑξῆς: «Υπάρχει εἰς πολλοὺς ἕνας φόβος, μήπως ἡ Ἐδρώπη μᾶς ἀποροροφήσῃ... Πιστεύομεν ὅτι, καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελε μεταβληθῆ ἡ Ἐδρώπη εἰς ζυγὸν διὰ τοὺς Ἕλληνας, θὰ κατορθώσουν οἱ Ἕλληνες νὰ τὸν σπάσουν καὶ αὐτόν. Ἀρκεῖ νὰ διατηρήσουν τὸ πνεῦμά των, τὴν γλῶσσάν των, τὸν Χριστιανισμόν των, δηλαδὴ τὴν Ὁρθοδοξίαν των, ἡ ὁποία Ὁρθοδοξία κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὸν Χριστιανισμόν μέσα εἰς τὰ μέτρα τοῦ ἐλευθέρου ἀνθρώπου. Δὲν ὑπέδουλόωσεν τὸν ἀνθρώπου ἡ Ὁρθοδοξία».

Ἀλλὰ διὰ νὰ διατηρήσουν οἱ Ἕλληνες τὴν Ὁρθοδοξίαν των καὶ νὰ τὴν ἀξιοποιήσουν, πρέπει νὰ διαφωτισθοῦν ἐπαρκῶς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μεγάλου θησαυροῦ, τὸν ὁποῖον ἔχουν κληρονομήσει. Ἐκκλησία, σχολεῖον, οἰκογένεια, λογοτεχνία, τύπος, τέχνη πρέπει νὰ συνεργάζωνται ἁρμονικῶς, διὰ νὰ ἐξουδετερώνηται ἀποτελεσματικῶς πᾶσα προσπάθεια διαβρώσεως ἢ ὑπονομεύσεως τῆς ἱεράς ταύτης παρακαταθήκης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ζωοποιὸν δύναμιν τοῦ Ἔθνους.

Ὁρθόδοξον Μοναστικὸν Κέντρον ἐν τῇ Δύσει.

Ἡ θεμελίωσις τοῦ ἐν Ταυζὲ τῆς Γαλλίας Πατριαρχικοῦ Ὁρθοδόξου Μοναστικοῦ Κέντρον ἀποτελεῖ γεγονός, ὅπερ πρέπει νὰ χαιρετισθῆ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἐφ' ὅσον αὐτοὶ οἱ προτεστάνται ἴδρυσαν μοναστικὸν κέντρον, ἐπιστρέφοντες οὕτως εἰς τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν καὶ ἐπαναφέροντες ἕνα καταργηθέντα ὑπ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικὸν θεσμόν, ἡ προβολὴ τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ εἰς τὸν Δυτικὸν κόσμον θὰ εἶναι πολὺ ὠφέλιμος καὶ διδακτικὴ.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀκτινοβολήσῃ ἐν τῇ Δύσει τὸ Ὁρθόδοξον Μοναστικὸν Κέντρον, πρέπει νὰ ἐπανδρωθῆ ὑπὸ ὀρθοδόξων μοναχῶν ἐγνωσμένης ἀριότητος καὶ δαφιλοῦς μορφώσεως. Τοῦτο ἀσφαλῶς θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀξιέπαινον διὰ τὴν λαμπρὰν πρωτοβουλίαν του. Τὸ Μοναστικὸν του Κέντρον ἐν Γαλλίᾳ πρέπει «νὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν Δύσιν τὸν πλοῦτον τῆς πνευματικῆς, λειτουργικῆς καὶ θεολογικῆς κληρονομίας τῆς Ἀνατολῆς».

Τουρκικὴ ἀναγνώρισις.

Ὁρθῶς ἐτονίσθη, ὅτι τὸ ψήφισμα, τὸ ὁποῖον οἱ Ἰσραηλίται κατὰ τὸ πρόσφατον εἰς μνήμην τῶν σφαιριασθέντων ὁμοεθνῶν καὶ ὁμοθρήσκων των μνημόσπονον ἐπέδωκαν εἰς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν, ὑπῆρξε μίᾳ συγκινητικῇ ἀναγνώρισιν τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ καὶ χριστιανικοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδιαίτερος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν πρὸς διάσωσιν μεγάλου ἀριθμοῦ Ἰσραηλιτῶν.

Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη εἶναι ὠραία πιστοποιήσις τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ πάντα ἀνεξαιρέτως ἀνθρώπου, ἀκόμη καὶ τὸν ἀλλόθρησκον Ἰσραηλίτην, ὡς τὴν κορυφαίαν ἐπὶ γῆς ἀξίαν. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς κατὰ τὸ παρελθόν ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ὠρθωσε τὸ ἀνάστημά της διὰ τὴν προστασίαν κινδυνεόντων Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τοῦ κατακτητοῦ.

Δικαίως ἐτονίσθη, ὅτι «ἡ ἀναγνώρισις αὕτη, τιμητικὴ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τιμᾷ ταυτοχρόνως καὶ τοὺς ἀναγνωρίζοντας τὴν συμπαράστασιν τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰσραηλίτας».

Πρέπει τὰ ἀναζωπυρήσουν τὸν ἐνθουσιασμόν.

Ἀξίαι ἰδιαίτερας προσοχῆς εἶναι αἱ πρὸς ἀνταποκριτὴν ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος δηλώσεις τοῦ ἀποστολικοῦ κληρικοῦ τῆς Οὐγκάντας, τοῦ θρηλικοῦ πατρὸς Σπάρτα: «Ἡ στροφή, — εἶπε, — πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὀλοένα καὶ μεγαλύνει. Σᾶς ἀγαποῦμε. Χρειαζόμεστε τὴ βοήθειά σας. Ζητήσαμε ἑξακόσια ἀναγνωστικὰ τοῦ δημοτικοῦ σχολεῖου, ἕκατὸ γιὰ κάθε τάξι, θέλομε νὰ μάθουμε τὰ παιδιὰ ἑλληνικά, δὲν ἔχομε βιβλία, δὲν ἔχομε τίποτε τόσο μακρὰ πού βρισκόμαστε, δὲν ἀνταποκρίθηκε στὸ αἶτημά μας κανεὶς...».

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ ἱερεὺς τῆς Οὐγκάντας Θεόδωρος Ναγκυάμα προσέθεσε τὰ ἑξῆς: «Δὲν ἔχομε ἐκκλησίες. Εἴμαστε κάποιον εἴκοσι χιλιάδες ὀρθόδοξοι στὴν Οὐγκάντα. Ὑπάρχουν καὶ στὴν Κέννα καμμιά δεκαριά χιλιάδες ἰθαγενεῖς ὀρθόδοξοι... Κάθε Κυριακὴ βαπτίζομε σαράντα, πενήντα, καμμιά φορὰ καὶ περισσότερους. Λειτουργοῦμε στὸ ὑπαιθρο κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, σὲ μιὰ καλύβα. Δὲν ἔχομε ἀρκετοὺς κληρικούς...».

Οἱ λόγοι οὗτοι πρέπει νὰ ἀναζωπυρήσουν τὸν πρὸ τινων ἐτῶν δημιουργηθέντα ἐν Ἑλλάδι ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ τῆς ἐν Ὁδγκάντα Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πρέπει διὰ παντὸς μέσον νὰ τὴν ἐνισχύσωμεν πρὸς προβολὴν τόσοσ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅσον καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Νέον δεῖγμα προσεγγίσεως.

Νέον δεῖγμα τῆς στροφῆς τοῦ Δυτικοῦ κόσμου πρὸς τὰς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ διατηρηθείσας παλαιοχριστιανικὰς παραδόσεις εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς 41ης τακτικῆς Συνόδου τῆς ἐν Γερμανίᾳ Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ληφθεῖσα πρὸ τινων ἐβδομάδων ἀποφασίς περὶ τῆς θείας Κοινωνίας. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην γενικεῖται ἡ εἰς τοὺς λαϊκοὺς παροχὴ τῆς θείας Κοινωνίας ὑπὸ τὰς δύο μορφας τοῦ ἡγιασμένου ἄρτου καὶ οἴνου διὰ τῆς ἐμβαπτίσεως τοῦ πρώτου εἰς τὸν δεύτερον. Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις (γάμος κ.λ.π.) θὰ δύνανται οἱ λαϊκοὶ νὰ πίνον κατ' εὐθειαν καὶ ἐκ τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου.

Ἡ ἀπόφασίς αὕτη, ἐνῶ εὐρύνει τὸ μεταξὺ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Παλαιοκαθολικῶν χάσμα, προσεγγίζει τοὺς τελευταίους ἐτι περισσότερον πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἄς εὐχηθῶμεν, ὥστε σὺν τῷ χρόνῳ ἡ προσέγγισις αὕτη νὰ ἐκδηλωθῇ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας καὶ ζωῆς. Μόνον ἡ ἐπιστροφή εἰς τοὺς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ διασωθέντας θεσμοὺς θὰ ἀνοίξῃ τὸν δρόμον πρὸς τὴν ποθητὴν Ἐνωσιν.

Ἡ ἀξία τῆς προσευχῆς.

Εἶναι εὐχάριστον, ὅτι καὶ εἰς τὸν τόπον μας ὀλονὲν πληθύνονται τὰ παραδείγματα τῶν ἐκπροσώπων τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, οἱ ὅποιοι διακηρύττον τὴν ἀνάγκην τῆς θρησκείας καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐκδηλώσεων.

Ὅτω προσφάτως ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Χατζηβασιλείου ἐδημοσίευσεν εἰς καθημερινὴν ἐφημερίδα ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ προσευχὴ». Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο γράφει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Θὰ ἤθελα νὰ συστήσω τὸ βιβλιαράκι τοῦ διασήμου βιολόγου Καρρέλ «Ἡ προσευχὴ». Εἶναι ἓνα βιβλίον ποδὸ πάλλεται ἀπὸ πίστιν καὶ αἰσιοδοξίαν καὶ σκορπᾷ γύρω του τὴν ψυχικὴν ἐκείνην γαλήνην, ἡ ὅποια ἔρχεται ὡς βάλσαμον ὑστερα ἀπὸ τὸ ἄγχος, τὴν ἀγωνίαν, τὸν φόβον διὰ τὴν αὔριον... Ὅσοι τὸ διαβάσουν, θὰ ἀντιληφθοῦν πῶς καταλήγει καὶ αὕτη ἡ σοφία—ἡ πραγματικὴ σοφία—εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν, εἰς τὴν ἀπόλυτον γαλήνην, μετὰ τὴν προσευχὴν... Καὶ θὰ καταλάβουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ θεωροῦμε τὴν προσευχὴν ὡς μίαν πρᾶξιν ποδὸ κάνονν μόνον οἱ πνευματικῶς καθυστερημένοι, οἱ ζητιᾶνοι ἢ οἱ ἀναδρῶν».

Ἀπαιτεῖται συντονισμὸς ἐνεργειῶν.

Τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας εἶναι ὅλως ἀξίεπαινον δι' ἐν ἔγγραφον,

σταλὲν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Ἀσφαλείας τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Διὰ τοῦ ἐγγράφου τοῦτου ζητεῖται, ὅπως ἀπαγορευθῇ ἡ εἴσοδος καὶ παραμονὴ τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σφαιριστήρια, εἰς τὰ ὅποια, ὡς τονίζεται, «συχράζον πολλὰκις καὶ ἄτομα διεστραμμένα καὶ διεφθαρμένα, τὰ ὅποια δύνανται νὰ ἐπιρραεάζουν καὶ παρασύρουν τοὺς ἀπειρους τῆς ζωῆς μαθητὰς εἰς πράξεις ψυχροφθόρους καὶ ἐνίοτε ἐγκληματικὰς».

Ἀληθῶς! Ἡ σωτηρία τῶν νέων μας ἐκ τῆς ἀπειλούσης αὐτοὺς διαφθορᾶς θὰ πραγματοποιηθῇ μόνον διὰ τῆς ἀρμονικῆς συνεργασίας πάντων τῶν ἀρμοδίων. Μόνον ὁ συντονισμὸς τῶν ἐνεργειῶν των ἐπὶ τοῦ προληπτικοῦ καὶ θεραπευτικοῦ πεδίου θὰ δημιουργήσῃ φραγμοὺς εἰς τὴν ἠθικὴν πτώσιν τῶν νέων καὶ θὰ ἀνορθώσῃ τοὺς ἤδη πεπτωκότας ἐξ αὐτῶν.

Ἠσκήθησαν εἰς τὸ γίνουν στελέχη.

Ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ γενομένη σεμνὴ τελετὴ τοῦ ἀπολογισμοῦ τῶν κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1962-1962 ἐργαθειῶν «Ὁμάδων Κοινωνικῆς Δράσεως» τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου εἶναι τι, ὅπερ πρέπει νὰ ἐξαρθῇ ὅλως ἰδιαίτερος ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης.

Αἱ ὀμάδες αὗται, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς πρακτικῆς ἀσκήσεως εἰς τὸν τομεᾶ τῆς διακονίας καὶ ἐν συναρτήσῃ πρὸς τὸ μάθημα τῆς Ποιμαντικῆς, παρουσίασαν σπουδαιότατην κοινωνικὴν ἐργασίαν εἰς τὸ βρεφοκομεῖον, τὰ ὄρφανοτροφεῖα, τὰς παιδοπόλεις, τὰς φυλακάς, τὴν σχολὴν τυφλῶν, τὰ νοσοκομεῖα, τὰ ἀσυλα καὶ τὸ γηροκομεῖον τῆς Θεσσαλονίκης.

Τοιοτοτρόπως οἱ φοιτηταὶ οὐ μόνον εὐρον εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν εἰς τὸ βᾶθος τῆς ψυχῆς των ἐμφωλευσῶσαν καλωσύνην καὶ χριστιανικὴν ἀγάπην, ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἠσκήθησαν σημαντικῶς εἰς τὸ νὰ γίνονν κατὰ τὸ προσεχὲς μέλλον σπουδαῖα στελέχη τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ θαυμαστὸν κοινωνικὸν ἔργον, ὅπερ εἰς τὰς διαφόρους Ἱερὰς Μητροπόλεις συντελεῖται ὑπ' αὐτῆς ἀθορύβως.

Μειώνει τὴν ψυχικὴν ἀντοχήν.

Συμφώνως πρὸς πρόσφατον στατιστικὴν, εἰς τὴν Ἱαπωνίαν, ἔνεκα τῆς ραγδαίας κοινωνικοτεχνικῆς μεταβολῆς καὶ πρὸ πάντων ἔνεκα τῆς εἰς τὰς τάξεις τῶν νέων διαδόσεως τῶν ἀρχῶν τῆς «μοντέρνας» ζωῆς καὶ «ἐλευθέρως ἠθικῆς», παρατηροῦνται κατ' ἔτος 30.000 αὐτοκτονίαι καὶ 1.300.000 περιπτώσεις ψυχικῶν ἀσθενειῶν! Ἡ στατιστικὴ προσθέτει, ὅτι τὸ μέγιστον ποσοστὸν τῶν θυμάτων τούτων εἶναι οἱ νέοι!

Ὡς κατ' ἐπανάληψιν ἔχομεν τονίσει, μόνον ἡ Ὁρθόδοξος βιοθεωρία ἐξασφαλίζει τὰς προϋποθέσεις τῆς ψυχικῆς ἰσορροπίας καὶ τῆς πνευματικῆς δυνάμεως. Ἀντιθέτως ἡ στερουμένη τοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος βιοθεωρία μειώνει τὴν ψυχικὴν καὶ νευρικὴν ἀντοχήν καὶ δημιουργεῖ πνευματικῶν βίων ὅλως ἀναιμικὸν καὶ πλαδαρόν,

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά Σύνοδος

'Η 'Ιερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν της πρὸς τὸν Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸν Ρουμελιώτην, Ἱεροκῆρυκα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μαρωνείας, διὰ τὴν ἐν γένει κηρυκτικὴν καὶ κατηχητικὴν δράσιν του εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀρκιτικὴν ἐπαρχίαν.

'Αποστολικὴ Διακονία. Τῆ 9ῃ Μαΐου ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου συνήλθεν τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἐπιληφθὲν καὶ πάλιν διαφόρων ὑπηρεσιακῶν ζητημάτων.

— Ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τὴν 11ην Μαΐου ἐγένετο τελετὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ Φροντιστηρίου τῶν ὑποψηφίων Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν, ὡς καὶ τοῦ λειτουργοῦντος τοιοῦτου ἐν τῷ Οἴκῳ Φοιτητρίας.

Ἐν τῇ ἀνωτέρῳ τελετῇ παρευρέθησαν ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μελόης κ. Αἰμιλιανός, ἐκπρόσωπος τοῦ Οἴκου. Πατριαρχεῖον παρὰ τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Γενεύῃ, ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμων Μπαρδάκος, ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Θεόκλητος Ἀβραντινῆς, ὡς καὶ πολλοὶ τῶν διδασκάντων ἐν τοῖς ὡς ἄνω Φροντιστηρίοις.

Μετὰ τὴν γενομένην ἐναρκτήριον προσευχὴν ὁ Πανοσ. Γενικὸς Δ/ντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὁ καὶ Δ/ντὴς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ὠμίλησεν ἐκτενῶς περὶ τῶν ἀπαιτήσεων καὶ ἀναγκῶν τῆς συγχρόνου παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας, τῶν ὁποίων οἱ Κατηχηταὶ δεῖν νὰ ἔχωσιν ἀκριβῆ γνώσιν, προκειμένου οὗτοι νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολὴν των, ὡς Κατηχηταὶ καὶ διάκονοι τῆς Ἐκκλησίας.

'Ἐν συνεχείᾳ ἐκπρόσωπος τῶν νέων Κατηχητῶν, ἀφοῦ

ὑπέβαλε τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ τὰς εὐγνώμονας εὐχαριστίας τῶν φοιτησάντων Κατηχητῶν ὑπεσχέθη, ὅτι ἅπαντες οἱ ἐξερχόμενοι σήμερον ἐκ τῶν Φροντιστηρίων Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας θὰ θεθοῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μητρῶς Ἐκκλησίας καὶ θὰ καταβάλλουν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς προσδοκίας Αὐτῆς.

'Ακολούθως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν χαρὰν Αὐτοῦ διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ πνευματικὸν ἔργον, ἐπήνεσε τοὺς διδάξαντας ἐν τοῖς Φροντιστηρίοις τῶν Κατηχητῶν διὰ τοὺς καταβληθέντας παρ' αὐτῶν κόπους καὶ προσέφερε τὰς πατρικὰς Αὐτοῦ ὑποθήκας πρὸς τοὺς νέους Κατηχητάς, τονίσας μεταξύ ἄλλων τὴν ἀναγκαιότητα τῆς μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως ἐκπληρώσεως τοῦ ἀνατεθέντος αὐτοῖς ἔργου.

'Ἐν τέλει, ἀφοῦ ὠμίλησεν ἐπικαίρως καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μελόης κ. Αἰμιλιανός, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπέδωκεν εἰς τοὺς νέους Κατηχητάς τὸ πτυχίον, τὸ ἐπίχρυσον καθιερωμένον σῆμα τοῦ Κατηχητοῦ, ὡς καὶ ἐν Κατηχητικὸν Βοήθημα.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω Φροντιστήρια ἐνεγράφησαν 230 Φοιτηταὶ καὶ Φοιτήτριαι τοῦ Πανεπιστημίου καὶ λοιπῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ἐκ τῶν ὁποίων 160 ἔλαβον τὰ σχετικὰ πτυχία.

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς προπαρασκευαστικῆς Συνελεύσεως τοῦ Συνεδρίου Μεταναστεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία παρέθεσεν γεῦμα τῆ 11 Μαΐου εἰς τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου τοῦτου. Οἱ σύνεδροι παρεκάθησαν εἰς κοινὴν τράπεζαν μετὰ τῶν οἰκοτρόφων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἕκ μέρους τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀ.Δ. ὠμίλησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παραμυθίας κ. Τίτος, ἐκφράσας τὴν χαρὰν τοῦ Ὄργανισμοῦ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῶν ἀξιοτίμων μελῶν τῆς συνελεύσεως καὶ εὐχηθεὶς πλήρη εὐόδωσιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου.

'Ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος

'Ἐστία ἐγκληματικότητος καὶ ἐκφυλισμοῦ.

'Ορθῶς ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια ὑπέδειξε τὴν ἐκτόπισιν 10 ἐμπόρων λευκῆς σαρκός, 20 διαρρηκτῶν καὶ 16 ἐμπόρων ναρκωτικῶν, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ πρωτεύουσα ἀπὸ κακοποιούς, οἱ ὁποῖοι ὡς γνωρίζει ἡ Ἀστυνομία, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ διακόψουν τὴν δράσιν των, οὔτε καὶ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν ἄλλως. Ἀλλὰ τὸ μέτρον τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετὸν. Πρέπει νὰ διαλυθοῦν μὲ ἀποφασιστικότητα ὠρισμέναι ἔστια τοῦ ὑποκόσμου, αἱ ὁποῖαι κηλιδώνουν τὸν κοινωνικὸν χάρτην τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ἀποτελοῦσαι πηγὴν ἐδρωτέρως μεταδόσεως τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τοῦ ἠθικοῦ ἐκφυλισμοῦ. Τὰ πρωτεῖα μεταξὺ αὐτῶν ἔχει φαίνεται ἡ διαβόητος σαπροφυτεία τῆς Τρουμπας τοῦ Πειραιῶς, τῆς ὁποίας ἡ τραγικὴ ἀνθηρότης ἐξακολουθεῖ. Τελευταίως ἐντυπώθησαν κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἐπανελάβον ἐντονώτερον τὰς ἐκκλήσεις των πρὸς τὸ κράτος διὰ τὴν λήψιν μέτρων ριζικῶν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς κοινωνίας ἀπὸ αὐτῆν τὴν φοβερὰν ἔστιαν ἠθικῆς μολύσσεως. Νομίζομεν, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ κινηθοῦν πρὸς τοῦτο ὅλοι οἱ Πειραιῶται, διότι εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ ἐπινείου εἶναι συνειδητὸν τὸ ἀνυπόφορον αὐτὸ αἶσχος.

Δημιουργικότης καὶ ἀγάπη.

'Ἐτελέσθη πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ Α' Νεκροταφεῖον Ἀθηνῶν τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ ἐφοπιστοῦ Ἐὐγενίου Ἐὐγενίδου, τοῦ ὁποίου τὸ ὁμώνυμον μέγα μορφωτικὸν ἴδρυμα καὶ αἱ λοιπαὶ χάριν ἰδίως τῆς σπουδαζούσης νεότητος δωρεαὶ ἀποτελοῦν εἰς τὰς ἡμέρας μας συνέχειαν τῆς λαμπρᾶς παραδόσεως τῶν μεγάλων τοῦ ἔθνους εδεργετῶν, παραδόσεως ἣτις ἐφαίνεται ὅτι εἶχε διακοπῆ ὀριστικῶς ἀπὸ πολλῶν δεκαετιῶν. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ ἀειμνήστου Ἐὐγενίδου, τὸ ὁποῖον ἐμφοχώνει καὶ διαπλατύνει ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ σεβαστὴ δέσποινα κ. Μαριάνθη Σίμου, ἀφιερῶσα εἰς αὐτὸ ὅλην τὴν ἐπενευσμένην δραστηριότητά της, εἶναι μία θαυμασία ἀπόδειξις τοῦ πῶς ἐννοεῖ τὴν ἀποστολὴν τῆς δημιουργικότητος ἢ ἑλληνοχριστιανικῆς βιοθεωρίας. Ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει προσδώσει εἰς τὴν οικονομικὴν δραστηριότητα ἐν διανγῆς καὶ ὑψηλὸν εὐαγγελικὸν νόημα, τοῦ ὁποίου βάσις δὲν εἶναι ὁ φιλόυλος ἐγωϊσμός, ἀλλ' ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ σύνολον, ἔθνικὸν καὶ ἐκκλησιαστικόν. Ὁ Ἐὐγένιος Ἐὐγενίδης ἔζησεν, εἰργάσθη καὶ ἀπέδωκεν ἐντὸς τοῦ βιωματοῦς τούτου κλίματος. Διὰ τὸν λόγον δὲ ἀκριβῶς αὐτὸν τὸ ἔργον του δὲν ἐσταμάτησε μὲ τὴν ἐκδημίαν του ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ ἐξακολούθει νὰ καρποφορῇ ὡς ἀγάπη. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐπίσης καὶ τὸ ὄνομά του ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ ὄχι μόνον εἰς τὴν μνήμην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἔθνους.

κ. Δαμασκηνός, ἐκ δὲ τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου ὁ Δ/ντῆς τοῦ Κοιν. Τμήματος τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας καὶ Πρόεδρος τοῦ προπαρασκευαστικοῦ συνεδρίου Δρ. Χάινε, ὡς καὶ ἕτερα μέλη, φοιτῆται δὲ τοῦ οἰκοτροφείου ἐκ διαφόρων χωρῶν ἀπηύθυναν ἐγκάρδιον χαριετισμὸν πρὸς τοὺς ξένους, καὶ ἔψαλον ἐπικάϊρους ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους.

— Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐξέδωκε καὶ ἐκυκλοφόρησε καλλιτεχνικὸν τιμοκατάλογον πασῶν τῶν ἐκδόσεων αὐτῆς, ὅστις διανέμεται δωρεάν πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν προμήθειαν βιβλίων αὐτῆς.

Ἐξ ἄλλου ἐξετυπώθησαν καλλιτεχνικὰ ἐνθύμια τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων πρὸς διανομὴν αὐτῶν εἰς τοὺς μαθητὰς κατὰ τὴν λήξιν τῶν μαθημάτων τῶν, ἤτις ὠρίστη, ἀποφάσει τοῦ Κ. Συμβουλίου, τὴν 19ην Μαΐου.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸ διαρρηθῆσαν δεκαπενθήμερον ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν νεολαίαν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς μετὰ τοῦ διακόνου κ. Εὐθυμίου Στύλιου, γενικοῦ γραμματέως τῆς πανορθόδοξου κινήσεως νεολαίας «Σύνδεσμος».

— Τῆ 11η Μαΐου τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κερκύρας κ. Μεθόδιον, τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δημητριάδος κ. Δαμασκηνόν, τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μελῶς κ. Αἰμιλιανὸν καὶ τὸν Ἀγγλικανὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Γιοχάννεσμπουργκ κ. Μπάρον.

— Τῆ 9η Μαΐου τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Χριστοφόρον τὸν Β'.

Ἐχοροστάτησε: Τῆ 4η Μαΐου εἰς τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης.

Ἐτέλεσε: Τῆ 11η Μαΐου εἰς τὸ Ἀ Νεκροταφεῖον τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Λ. Ἰασωνίδου.

— Τῆ 12η Μαΐου 40ήμερον μνημόσυνον εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Νταοῦ Πεντέλης ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Προήδρευσε συνεδριῶν: Τῆ 3η, 10η καὶ 11η Μαΐου τῆς Ἐπιτροπῆς Μελέτης τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

— Τῆ 6η Μαΐου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

— Τῆ 8η Μαΐου τῆς ἐν τῷ θεάτρῳ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ὀργανωθεῖσης τελετῆς ἐπὶ τῇ 100ῇ ἐπετείῳ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς ὁ Μακαριώτατος ἠλόγησε τὴν σημαίαν καὶ δι' ἐμπνευσμένης προσλαλιάς ἐξήγησε τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

— Τῆ 9η Μαΐου τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

— Τῆ 11η Μαΐου τῆς τελετῆς ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ Φροντιστηρίου ὑποψηφίων κατηχητῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὅτε διὰ μακρῶν προσεφώνησε τοὺς Κατηχητὰς καὶ τὰς Κατηχητρίδας.

— Τῆ 14η Μαΐου τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

— Τῆ 15η Μαΐου τῆς Μεγάλης Ἐπιτροπῆς διοργανώσεως ἑράνου ὑπὲρ τοῦ ἀντικαρκινικοῦ ἀγῶνος.

Παρέστη: Τῆ 13η Μαΐου εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Φίλοι τῆς Κεφαλληνίας» ὀργανωθεῖσαν τελετὴν εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Γερμανοῦ Καλλιγᾶ.

Ἐδέχθη: Τῆ 1η Μαΐου τὸν Σεβασμιώτατον ἐπίσκοπον Γεώργιον Marolleau.

— Τῆ 3η Μαΐου τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κυδωνιάς καὶ Ἀποκορώνου κ. Νικηφόρον, τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ναυπακτίας κ. Δαμασκηνόν, τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μυρίνης κ. Χρυσόστομον, τὸν πρόεδρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Γεωργακόπουλον, τὸν ἱεροδιάκονον κ. Ἀν. Γιαννουλάτον, τὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Ἱεροσαλτῶν καὶ τοὺς εἰς Γερμανίαν μεταβαίνοντας ἱερεῖς πρὸς ἐξυπρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκεῖ ἐργαζομένων Ἑλλήνων.

— Τῆ 4η Μαΐου τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δημητριάδος κ. Δαμασκηνόν, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεργάσθη ἐπὶ ζητημάτων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ρόδου κ. Σπυρίδωνα καὶ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καρπάθου καὶ Κάσου κ. Ἀπόστολον.

— Τῆ 9η Μαΐου τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνίου καὶ Κονίτης κ. Χριστοφόρον καὶ τὸν ἱεροκήρυκα τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ Ἀθηνῶν ἀρχιμανδρίτην κ. Χριστοφόρον Παπουτσόπουλον.

— Τῆ 10η Μαΐου τὸν Δήμαρχον Καλλιθέας, τὸν Διευθυντὴν τῆς διεθνοῦς ὀργανώσεως «Γεδεών» κ. Zouterman μετὰ τοῦ γραμματέως τῆς ἀμερικανικῆς Πρεσβείας κ. Καλλιγᾶ καὶ τὸν κ. Γαβριήλ Χαμπίμ, εἰδικὸν γραμματέα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν νεολαίαν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς μετὰ τοῦ διακόνου κ. Εὐθυμίου Στύλιου, γενικοῦ γραμματέως τῆς πανορθόδοξου κινήσεως νεολαίας «Σύνδεσμος».

— Τῆ 11η Μαΐου τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κερκύρας κ. Μεθόδιον, τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δημητριάδος κ. Δαμασκηνόν, τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μελῶς κ. Αἰμιλιανὸν καὶ τὸν Ἀγγλικανὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Γιοχάννεσμπουργκ κ. Μπάρον.

— Τῆ 15η Μαΐου τὸν Ἐξοχώτατον Πρέσβυν τοῦ Καναδά, τὸν γενικὸν γραμματέα τῆς Βρετανικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας Dr. Norman καὶ τὸν Συμβούλιον τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Προστασίας τῆς Νεότητος.

Ἐδέξωθη: Τῆ 11η Μαΐου π.μ. εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κλιμακίον τῆς Ἐπιτροπῆς Μεταναστεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκ τῶν κ. κ. Dr. Heyde, Cooke, B. Sgollema, Philip κλπ., τοὺς ὁποίους καὶ προσεφώνησε καταλλήλως.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔδωσαν εἰς ΧΕΝ πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοῦ κλιμακίου δεξιῶσιν, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν καθηγητὰι Πανεπιστημίου, ἀντιπρόσωποι τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν καὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι. Εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ κ. Cooke ἀπήντησε καταλλήλως ὁ Μακαριώτατος.

— Τῆ 12η Μαΐου μετεδόθη ἀπὸ μαγνητοφώνου μῆνυμα τοῦ Μακαριώτατου κατὰ τὴν τελετὴν ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Μητέρας, ἤτις ὀργανώθη εἰς τὸ Λύκειον Ἑλληνίδων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

— Τέλη Ἀπριλίου καὶ ἀρχὰς Μαΐου ἐ. ἐ. συνήλθεν εἰς Βελιγράδιον ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἔλαβεν ἀποφάσεις περὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων οικονομικῆς, ἐκπαιδευτικῆς, νομοθετικῆς καὶ ὀργανωτικῆς φύσεως. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἀπεφάσισεν ἐπίσης ὅπως ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε σερβικῆς ἐπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ Καναδά ἰδρυθῶν τρεῖς ἐπισκοπαί, ἤτοι Ἐπισκοπὴ Κεντρικῆς καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς με ἔδραν εἰς Libertyville, Ἐπισκοπὴ Δυτικῆς Ἀμερικῆς με ἔδραν εἰς Los Angeles καὶ Ἐπισκοπὴ Ἀνατολικῆς Ἀμερικῆς καὶ Καναδά με ἔδραν εἰς Detroit. Ἐπίσκοπος Ἀνατολικῆς Ἀμερικῆς καὶ Καναδά ἐξελέγη ὁ ἐφημέριος τοῦ Windsor πρωθιερεὺς Στέφανος Λασταβίτσα.

— Ἀντὶ τοῦ Μητροπολίτου Ζάγκρεμπ κ. Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Μπραντισέβου κ. Χρυσόστομου, τῶν ὁποίων ἔλθεν ἡ διετὴς θητεία, ἡ Ἱεραρχία ἐξέλεξε νέα μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱεραρχίας Συνόδου τὸν Ἐπίσκοπον Τιμοκίου κ. Αἰμιλιανόν καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Πρεζρένης κ. Παῦλον. Οὗτα ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Μακαριώτατου Πατριάρχου κ. Γερμανοῦ ὡς πρόεδρον, τῶν ὡς ἄνω δύο Ἐπισκόπων, τοῦ Ἐπισκόπου Σουμαδιάς κ. Βαλεριανοῦ καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ζαχουμίου καὶ Ἐρζεγοβίνης κ. Βλαδισλαύου.

— Τὴν 17 Μαΐου ἐ. ἐ. ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Γερμανὸς ἐδέχθη, παρουσίᾳ τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου, τὸν ἐν Βελιγραδίῳ πρεσβευτὴν τῶν Η.Π.Α. κ. Κένναν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἀρθρον τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Βουλγαρίας ἐπιτᾶ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν του ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς προπαγάνδας, καταδικάζει τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν παθητικότητα ὠρισμένων μελῶν τοῦ κόμματος καὶ καλεῖ ὅλους νὰ ἀγωνισθῶν ἐναντίον τῶν ὑπολειμμάτων τῶν παλαιῶν δοξασιῶν».

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

— Ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ' δι' ἐγκυκλίου του ἐτόνισεν, ὅτι «ἢ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἢ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν διακαῆ ἐπιθυμίαν τῶν ἀνθρωπίνων υπάρξεων ὅλων τῶν ἐποχῶν δὲν δύναται νὰ ἐγκαθιδρυθῇ καὶ νὰ ἐδραιωθῇ ἐμὴ ἐν πληρεῖ σεβασμῷ τῆς τά-

ξως, τὴν ὁποῖαν ὥρισεν ὁ Θεός». Πρὸς τούτους ὁ Πάπας ἀπηύθυνεν ἐκκλησίαν διὰ τὸν τερματισμὸν τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν ἐξοπλισμῶν καὶ ἐξήτησε νὰ ἀπαγορευθοῦν τὰ ἀτομικὰ ὄπλα.

— Ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ' ἐδέχθη ὁμάδα ἀλπινοστῶν, ἡ ὁποία ἐῴρταζεν ἑκατοστὴν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς των. Ὁ Πάπας ἐτόνισεν εἰς αὐτούς, ὅτι πρέπει νὰ ἀποβλέπουν ὄχι μόνον πρὸς τὰς ὑψηλὰς βουνοκορυφάς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ πνευματικὰ ὕψη.

— Ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 83 ἐτῶν ὁ διάσημος ἄγγλος ἱησοῦτης Μαρτίντλ, ἱδρυτῆς τῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν.

— Εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Βολιβίας ἡ ρωμαιοκαθολικὴ ἐνορία τῆς Παναγίας τῆς Βοηθητρίας ἀνέλαβε τὴν οἰκοδόμησιν ἑκατοντάδων οἰκῶν διὰ τὰς ἀπόρους οἰκογενεῖας.

— Ἡ Ῥωμαιοκαθολικὴ Βιβλικὴ Ἑταιρεία τοῦ Καναδά, ἡ ὁποία συνήθρισε τελευταίως τὰ μέλη τῆς, ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῆ πάντα τὰ μέσα, διὰ νὰ καταστήσῃ γνωστὴν, καταληπτὴν καὶ ἀγαπητὴν τὴν Βίβλον.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ δρ. Ράμσεϋ εἶναι ὁ πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπουρ, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὴν 3ην Μαΐου διάλεξιν εἰς τὸ Ῥωμαιοκαθολικὸν Πανεπιστήμιον τοῦ Λοβανίου πρὸς τὴν ἐκεῖ οἰκουμεικὸν κύκλον με θέμα: «Ἡ χριστιανικὴ πνευματικὴ κότης καὶ ὁ σύγχρονος κόσμος». Ὁ ἀγγλικανὸς πριμὰτος ἐπεσκέφθη τὸν καρδινάλιον Σουένεϋ, ἀρχιεπίσκοπον τῆς Μαλίν, καθὼς καὶ τὸν καθηδρικὸν ναὸν τῆς πόλεως. Ἐπίσης κατὰ τὴν ἐν Βελγίῳ παραμονὴν του ὁ δρ. Ράμσεϋ συνήντησε διαπρεπεῖς ρωμαιοκαθολικοὺς θεολόγους καὶ τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς Chevetogne, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ σημαντικώτερον ρωμαιοκαθολικὸν οἰκουμεικὸν κέντρον τοῦ Βελγίου.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἐνώπιον τῶν Μεθοδιστῶν ἐπισκόπων ὄλου τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι συνῆλθον εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον τῆς Ἀμερικῆς, ὁ ἐπίσκοπος Φ. Κορσόν, πρόεδρος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Μεθοδιστῶν, πρόβη εἰς θερμὰς δηλώσεις περὶ τῆς ἐν Βατικανῷ συνόδου καὶ τῆς ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς τοῦ Πάπας ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.

Ὡσαύτως ὁ μεθοδιστὴς ἐπίσκοπος ἐτόνισεν, ὅτι αἱ σημεριναὶ συζητήσεις Ῥωμαιοκαθολικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων ἐπέτραψαν τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ «χριστιανικοῦ μετώπου», ἀλλὰ ἀπαιτεῖται ἀκόμη χρόνος πολὺς διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐπί τῆς πίστεως ὁμοφωνίαν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ὁμιλος ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων ἐξ Ἑλλάδος, Ἄπω καὶ Μέσης Ἀνατολῆς ἀφίκετο εἰς τὸ Δυτικὸν Βερολίνον. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κισαίου καὶ Σελίνου κ. Εἰρηναῖος. Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοὺς ὑπέδεχθη ὁ διαμαρτυρούμενος ἐπίσκοπος δρ. Ὁϊτο Ντιμπέλιους.

— Οἰκουμεικὴ λιτανεῖα διεπεραιώθη πεζῇ ἐπὶ τῆς παγωμένης λίμνης τῆς Κωνσταντίας, ἀπὸ τῆς Ἑλβετίας εἰς τὴν Γερμανίαν, ἥτοι ἐπὶ ἀποστάσεως περίπου 20 χιλιομέτρων. Ὁμᾶς 300 ἑλβετῶν καθολικῶν καὶ προτεσταντῶν, μετεῖχον ὁμοθυμαδὸν αὐτῆς, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ κλήρου δύο ἐνοριῶν τῆς ἑλβετικῆς ὄχθης. Ἡ λιτανεῖα ἐπραγματοποιήθη ὑπὸ τὸ σύνθημα: «Ἐνότης τῶν χριστιανῶν καὶ ἐνότης τῶν λαῶν». Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ προτεστανταὶ προσηυχήθησαν μαζί ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου.

— Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σέργιος, ἔξαρχος τῆς Ῥωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας εἰς τὸ Ἀνατολικὸν Βερολίνον καὶ τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην, ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ δ/ρος Ὁ. Ντιμπέλιους, προτεσταντοῦ ἐπισκόπου τοῦ Δ. Βερολίνου καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς οἰκουμεικῆς κινήσεως.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Εἰς τὸν Καναδᾶν 96 ἀντιπρόσωποι Ἐκκλησιῶν, Ἀγγλικοί, Βαπτισταί, Πρεσβυτεριανοί, Ἠνωμένοι καὶ Οὐκταριανοί, ὡς καὶ Ἰσραηλιταὶ καὶ Βουδδισταὶ ὑπέγραψαν δῆλωσιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀντιτίθενται εἰς τὸν ἀτομικὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ Καναδά.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰωάννου Κ. Παπαζαχαρίου, Καθηγητοῦ τῆς Παντείου Ἀναστάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, Μελέτη ἐκ τοῦ Δικαίου Ἀνηλίκων, Τεύχος δ', Ἀθήναι, 1963, σελ. 368.

Κωνσταντίνου Καλλινίκου, Πρωτοπρεσβυτέρου, Ἄπαντα 2: Χριστιανισμὸς καὶ Πόλεμος. Ἐκδόσεις «Ἡ Περιοτερά» — Κ. Μ. Γρηγόρη, Στοά Ἰπποκράτους 13. Ἐν Ἀθήναις 1963. Σελ. 68.

Ἀρχιμανδρίτου Ἀγαθαγγέλου Κοτρῶνη, Ὁ Μοναχισμὸς. Ἐπὶ τῇ Χιλιετηρίδι τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθῶν. Ἀθήναι 1963. Σελ. 156.

Γεωργίου Χ. Δελέγκα, Ἀρχιμανδρίτου, Ὁ χαρακτήρ τοῦ Θεοῦ Κηρύγματος ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ. Ἀθήναι 1963. Σελ. 26.

Ἰερά Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις καὶ ὁσίοις θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νεΐλου τοῦ Ἡγιασμένου, κτίτορος τῆς Ἱεράς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Γηρομερίου, ἐκ τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ σωζομένου χειρογράφου Κώδικος τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος. Ἐπιμελεῖα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παραμυθίας, Φιλιατῶν—Γηρομερίου Τίτου. Παραμυθία 1963. Σελ. 19.

Μητροπολίτου Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Τίτου, Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Δονάτου, Ἐπισκόπου Ἐβροίας τοῦ θαυματούργου, καθιέρωσις πανδήμου ἑορτασμοῦ καὶ Ἱεροῦ Ἀκολουθία. Παραμυθία 1963. Σελ. 61.

Τοῦ αὐτοῦ, Εἰσήγησις εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ἐφημεριακοῦ θέματος. Ἀθήναι 1963. Σελ. 16.

Μητροπολίτου Λαοδικείας Μαξίμου, Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ μουσική. Ἀθήναι 1963. Σελ. 34.

Μητροπολίτου Μαρωνείας Τιμοθέου, Ἐπισκοπικὸς κατάλογος Μητροπόλεως Μαρωνείας. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιόδικου «Ἐκκλησία». Ἐν Ἀθήναις 1963. Σελ. 16.

Ἀρχιμανδρίτου Φιλαρέτου Ἀποστ. Βιτάλη, Ἱεροκήρυκος Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης, Ὁ τελευταῖος Ἱεράρχης Σίφνου—Μήλου καὶ αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1963. Σελ. 35.

Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Κυράτσου, Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἐδέσσης καὶ Πέλλης, Τέσσαρες ὁμίλια. Ἐν Ἐδέσση 1963. Σελ. 87.

Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Δ. Μπαρδάκου. Ματιές στὴν κοινωνία. Ἀθήναι 1963. Σελ. 126.

Ἰακώβου Δ. Μαλλιαροῦ, Ἀρχιμανδρίτου, Κανὼν ἱκετήριος εἰς τὸν ἔνδοξον Ἱερομάρτυρα Ἀντίπαν, Ἐπίσκοπον Περγάμου. Ἐν Ἀθήναις 1963. Σελ. 16.

Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Παπουτσοπούλου, Ἱεροκήρυκος τοῦ Ἱ. Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν, Διὰ πονοῦντας καὶ θλιβομένους. Ἀδελφότης Θεολόγων «Σωτήρ». Ἀθήναι 1963. Σελ. 153.

Ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου, Ἱεροκήρυκος, Νέαν Ἁγίαν Σοφίαν. (Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Χριστιανικῆς Σπίθας»). Βιβλίσκος τῆς Ὁρθόδοξου Φιλανθρωπικῆς Ἀδελφότητος «Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων». Ἀθήναι 1963. Σελ. 23.

Ἀρχιμ. Ἱεροθέου Κυριαζοπούλου, Ἱεροκήρυκος Ἱεράς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, Βίος καὶ Ἀκολουθία μετὰ Παρακλητικοῦ Κανόνος τοῦ Πολιούχου Λακεδαιμόνος Ὁσίου Νικάνος τοῦ «Μετανοεῖτε», Ἐγκρίσει τῆς Ἱεράς Συνόδου. Σπάρτη 1963. Σελ. 101.

Ἀνθὴ ἀπὸ τὴν ποίησιν τοῦ Γολγοθᾶ. Ἐπιμελεῖα Νικοδήμου Γκαζιροῦλη, Ἀρχιμανδρίτου. Ἀδελφότης Θεολόγων ἡ «Ζωή». Ἀθήναι 1963. Σελ. 192.

Ὁ λυτρωτικὸς διάλογος. Ὑπὸ Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σ. Μπιλάλη. Ἀδελφότης Θεολόγων ἡ «Ζωή». Ἀθήναι 1963. Σελ. 187.

Παναγ. Ν. Ἀντίπα, Καθηγητοῦ Φιλολογίας—Παιδαγωγικοῦ, τ. Διευθυντοῦ Γυμνασίου, Νέα ἀπόδειξις ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο μόνον ἄνθρωπος. Συμβολὴ εἰς τὴν Ἀπολογητικὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐν Ἀθήναις, 1963. Σελ. 31.

Σήφη Γ. Κόλλια, Διευθυντοῦ Ἐκκλ. Σχολῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, Προσφώνησις πρὸς τοὺς Ἀποφοίτους τῆς Ἐκκλη-

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ίερά Μητρόπολις Σερρών και Νιγρίτης

Έχοντες υπ' όψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν 1) Ἀγίου Γεωργίου Εὐαγγελιστρίας-Λαχανᾶ, 2) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ζερβοχωρίου, 3) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Κάτω Λευκῶνος, 4) Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Λυγαριάς, 5) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μετάλλων, 6) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μονοβρύσεως, 7) Ἀγίου Γεωργίου Ξηροποτάμου, 8) Ἀγίων Ἀναργύρων Οἰνούσης, 9) Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος-Δάφνης, 10) Ἀγίου Ἀθανασίου Πενταπόλεως, 11) Τιμίου Σταυροῦ Συκιάς καὶ 12) Ἀγίου Γεωργίου Πύργου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ἐν λόγῳ ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά τῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων Ἐφημερίων.

Ἐν Σέρραις τῆ 3ῃ Μαΐου 1963

Ὁ Τοποτηρητῆς

† Ὁ Νευροκοπίου καὶ Ζιχνῶν Ἀγαθὰγγελοσ

Ίερά Μητρόπολις Μηθύμνης

Έχοντες υπ' όψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικάς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν 1) Ἀγίας Τριάδος Κλειοῦς, 2) Ἀγίου Γεωργίου Κάπτης, 3) Ἀγίας Κυριακῆς Πετρίου καὶ 4) Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Ρεῦματος, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ Δελτίον «Ἐκκλησία», σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων πιστοποιητικῶν.

Ἐν Καλλονῇ τῆ 6 Μαΐου 1963

† Ὁ Μηθύμνης Κωνσταντίνος

Ίερά Μητρόπολις Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης.

Έχοντες υπ' όψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» καὶ τὰς διὰ μεταγενεστέρων Ν. Διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Ἠλιοκάστρῳ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης προκηρύξεως ἐν τῷ δελτίῳ «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων.

Ἐν Ὑδρᾷ τῆ 15ῃ Μαΐου 1963

† Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος

σιαστικῆς Σχολῆς Ἀγίας Ἀναστασίας (Σχολ. ἔτος 1961-1962). Ἀθῆναι 1963. Σελ. 31.

Ἀρχιμ. Ἀρσενίου Κομπούγια, Ἀνησυχητικά σημεῖα τῶν καιρῶν. Ἐκδοσις Ἱεροῦ Παρθενῶνος «Παναγίας Γοργοεπηκόου». Ναύπαιτος 1962. Σελ. 30.

Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου. Ἔτος ΙΗ', τεῦχος 1ον. Περιεχόμενα: Χρυσοστόμου Ἐπισκόπου Θαυμακοῦ, Ἐκκλησιαστικοὶ Κανονισμοί. Παντελεήμονος Α. Πετρίδου, Ἡ ποιμαντικὴ δράσις τῆς Ἐκκλησίας. Σπ. Τρωϊάνου, Διηγήρου, τινὰ περὶ τοῦ ἀδικήματος τῆς αἵρέσεως. Ἐπίσημα ἔγγραφα. Νομοκανονικὰ Γνωμοδοτήσεις. Ἐκκλησιαστικὴ Νομολογία. Χρονικά. Κριτικῶν καὶ Βιβλιογραφικῶν Δελτίων. Ἀθῆναι 1963.

ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Πρόσκλησις υἱῶν Ἐφημερίων

ὡς ὑποτρόφων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς.

Ἡ Ριζαρείος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ ἀνακοινοῖ, ὅτι κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1963-64 θέλει προσλάβει 15 ἑσωτερικοὺς ὑποτρόφους μαθητὰς ἀποκλειστικῶς τέκνα Ἐφημερίων τῆς ὑπαίθρου.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δεόν ὅπως ἔχουν ἐνδεικτικῶν Β' ἑξαταξίου Γυμνασίου μὲ βαθμὸν 14 καὶ ἀνω, ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 17 ἐτῶν κλπ. νόμιμα προσόντα.

Πληροφορίαι παρέχονται καθ' ἑκάστην εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς, Βασ. Σοφίας 24, Ἀθῆναι, Τηλ. 712-194.

Διαγωνισμὸς Ἀγιογραφίσεως

Ἡ Ριζαρείος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ προκειμένου νὰ ἀγιογράψῃ ἐπὶ τῶν παραστάδων τοῦ Ἱ. Βήματος τοῦ Ἱ. Ναοῦ αὐτῆς δύο εἰκόνας καλεῖ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅπως ὑποβάλλωσιν μακέττας μετ' ἐνσφραγίστων προσφορῶν.

Προσφοραὶ γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα Διοικήσεως τῆς Σχολῆς, Βασ. Σοφίας 24, τηλ. 712.194, μέχρι τῆς 15ῃς Ἰουνίου ἐ.ε.

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου

Β. Γιαννῆς

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Καλαβρῶτων καὶ Αἰγιαλείας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ναῶν Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν:
Δρχ. 50, 75, 100 ἐτησίως.
Λοιπῶν Ναῶν Ἐπικρατείας: Δρχ. 30 ἐτησίως.
Ἐξωτερικοῦ: δολλάρια 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδοσίου Σπεράντσα, Νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Χριστόν.

Ἐόρτια Γράμματα.

Θεοφ. Ἐπισκόπου Θαυμακοῦ κ. Χρυσοστόμου, Ναῖκά τῆς Ἱεραῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (Συνέχεια).

Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Μπαρδάκου, Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, «Προσέξατε τὸ παιδί».

Ἡλία Βουλγαράκη, Ἱεραποστολή;

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Βιβλιογραφία.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ἀθῆναι, Ἰασιῶν 1. — Τηλεφ. 710.734